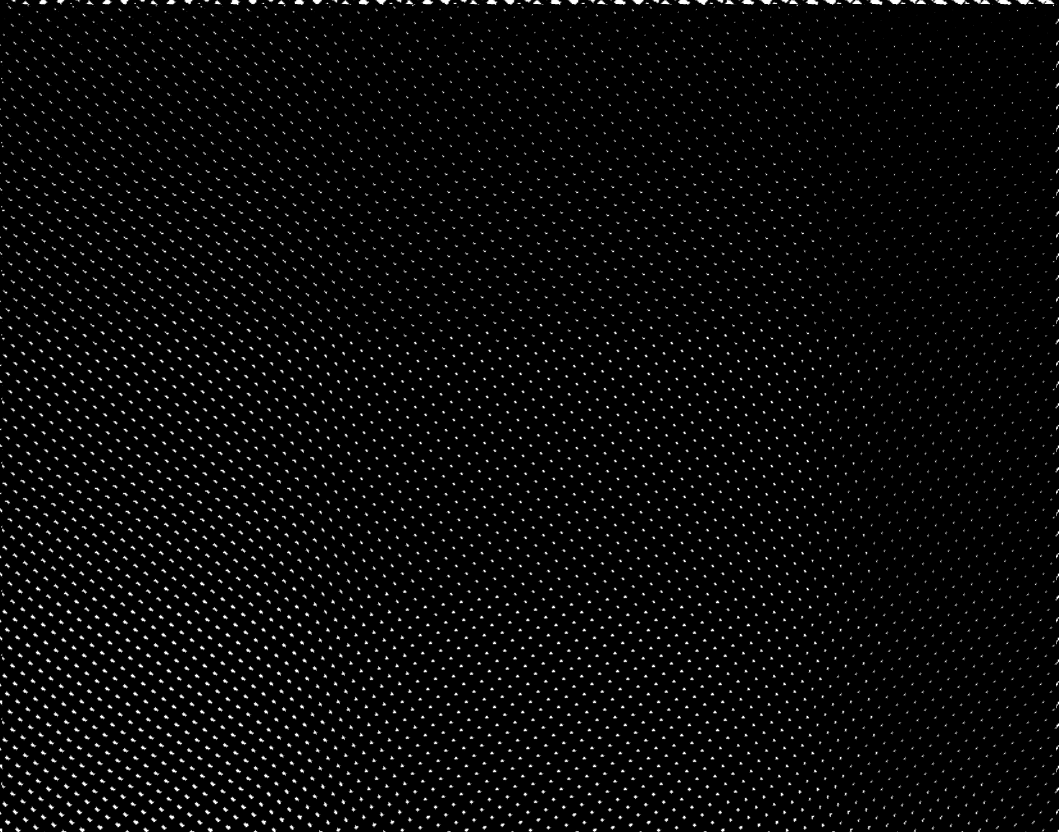
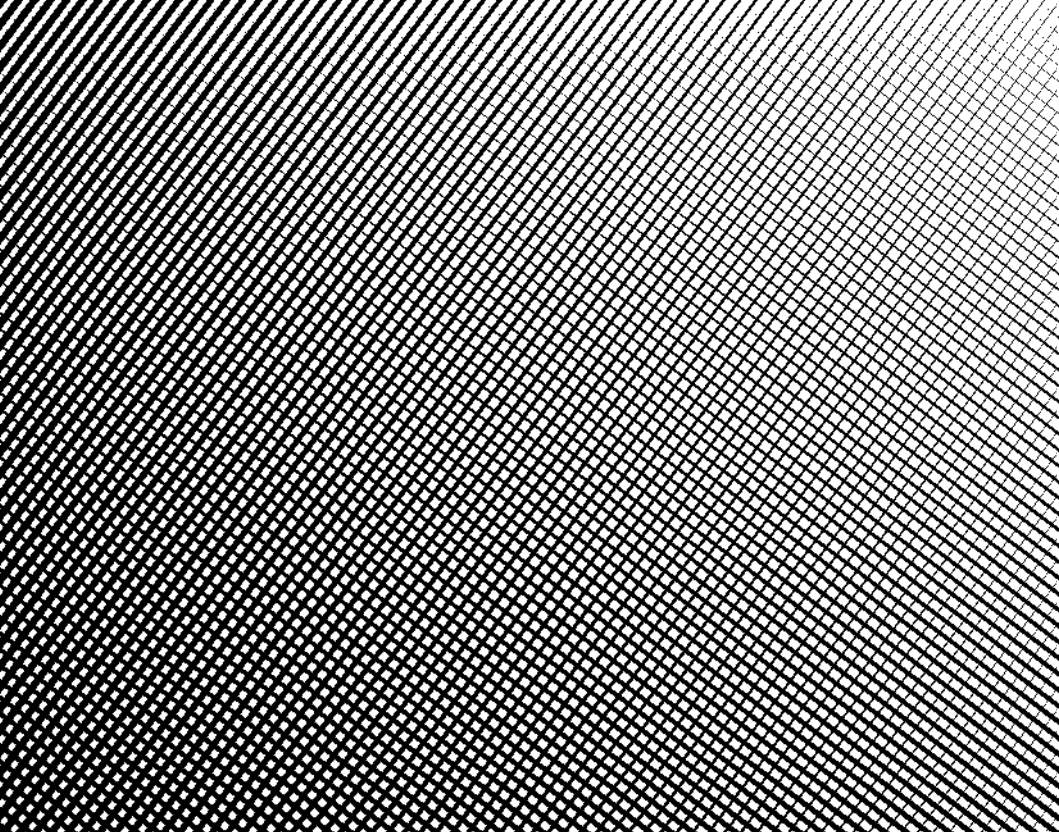

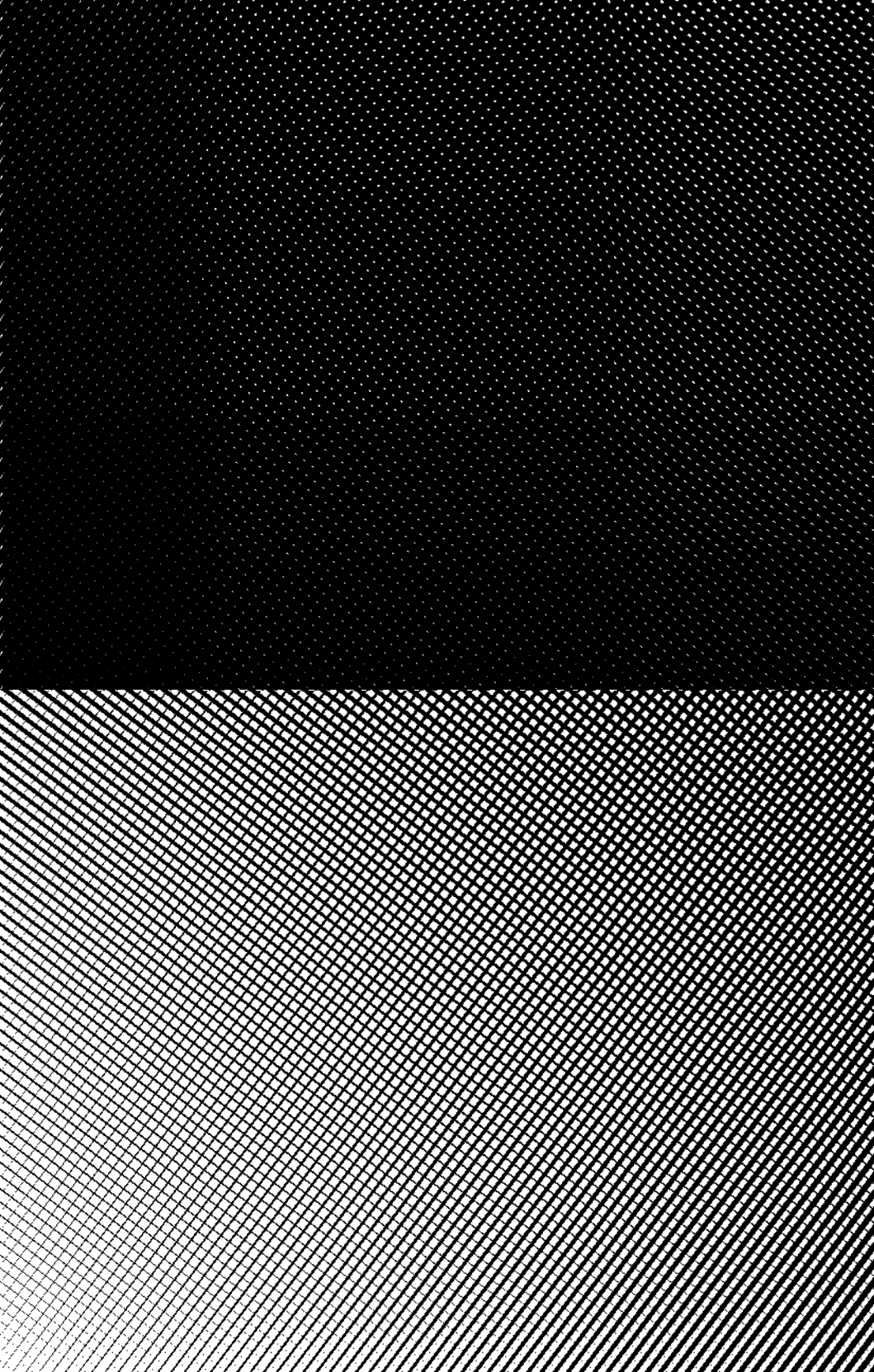
RAK

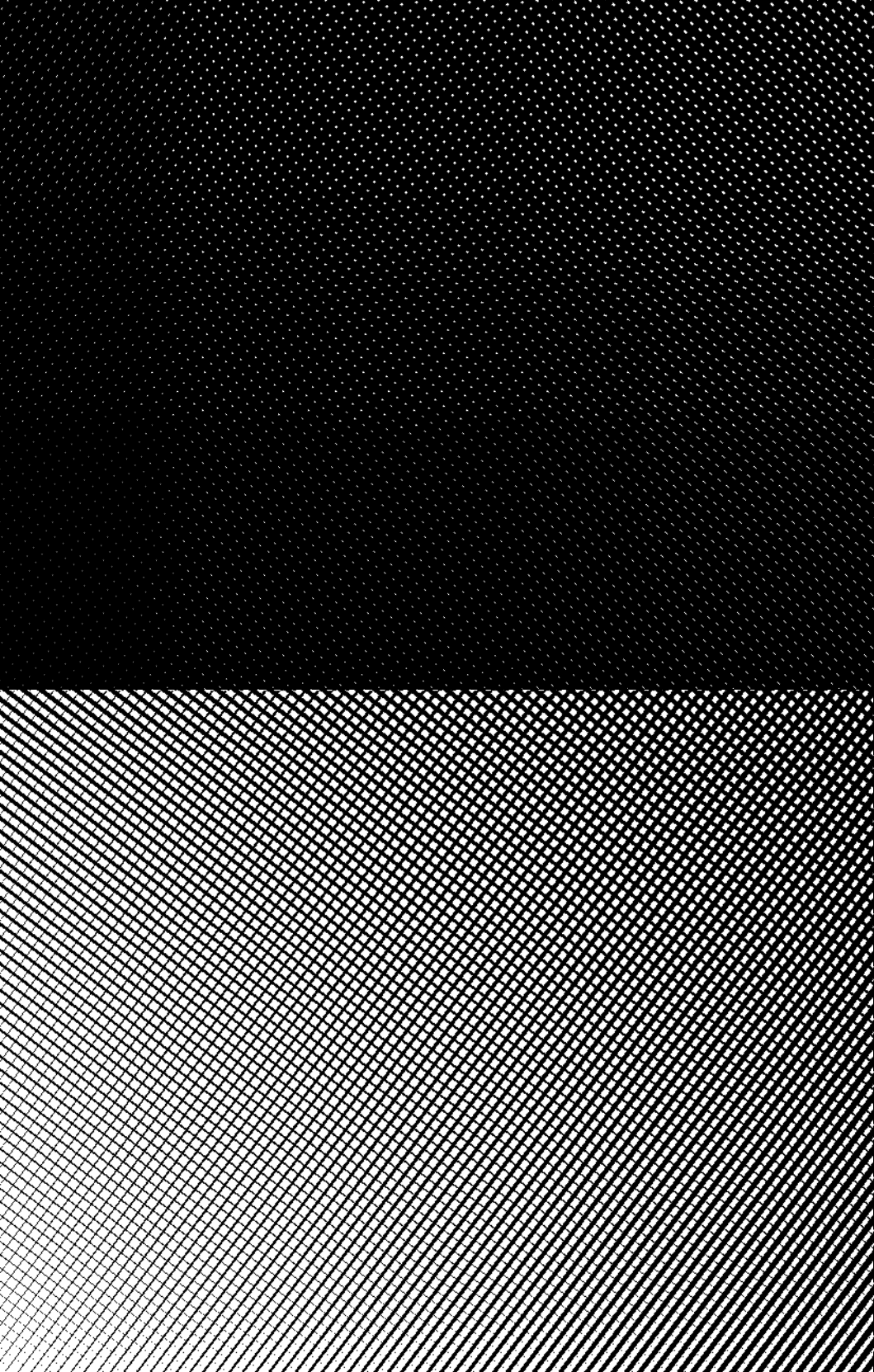

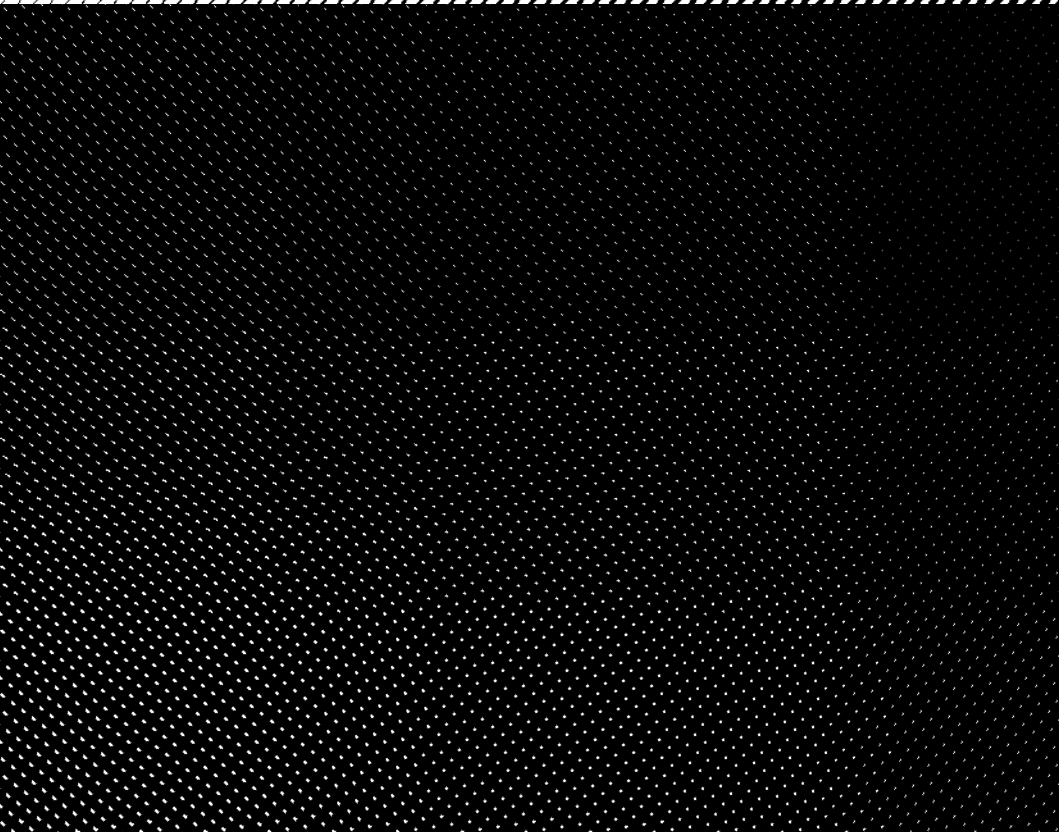
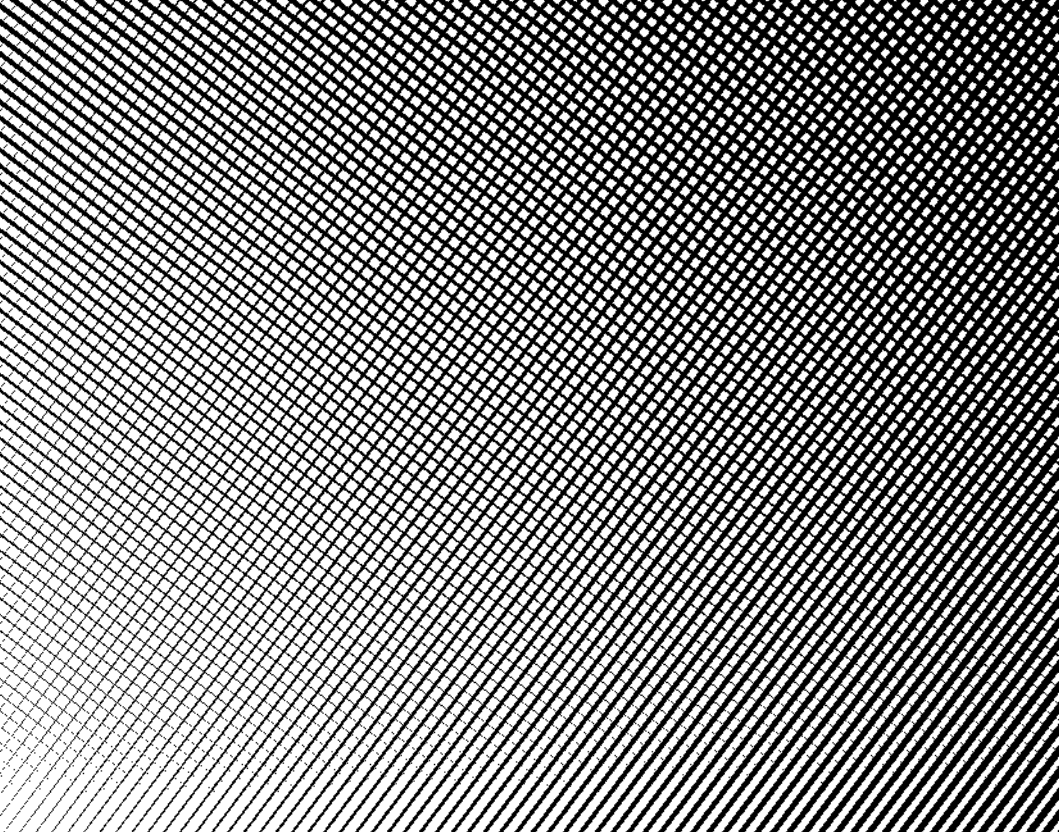
Ny nordisk
radiodramatik

AKT1: Ny nordisk radiodramatik, nr. 4

© Forfatterne og AKT1, 2018

Redigeret af Anders Thruue Djurslev og Niels Erling

og udgivet i samarbejde mellem AKT1 og Forlaget Kronstork

Grafisk tilrettelæggelse ved Emil Willumsen (EW-GHK)

Bogen er sat med Lars (Bold Decisions)

Trykt hos Toptryk Grafisk, Gråsten, Danmark

Printed in Denmark 2018

ISBN: 978-87-93206-33-5

Værkerne i antologien må kun opføres efter tilladelse
fra AKT1 og forfatterne.

AKT1 består af Niels Erling, Morten Frank,
Anders Thruue Djurslev og Nanna Sofie Bjerre Jelsgaard.

Find alle AKT1s hørespil som podcasts på akt1.dk.

Tak til Statens Kunstfond og Nordisk Kulturkontakt.

Nordisk
kulturkontakt

STATENS KUNSTFOND

AKT1
Ny nordisk radiodramatik

NR. 4

Kronstork

FORORD

Denne antologi er den fjerde i en række af udgivelser med manuskripter til radiodramakollektivet AKT1s hørespil, som vi optager live med publikum i København. Alle hørespillene er skrevet af forfattere og kunstnere, der ikke har skrevet radiodramatik før.

Med den radiodramatiske debut og det levende møde med publikum håber vi at kunne inspirere nye stemmer til at skrive i replik. Formålet er at vise nye veje ind i en samtidsdramatik fri for dramatiske dogmer og dramaturgiske regelsæt. Det smalle, støvede og tilsyneladende hensygnende hørespil er vores bud på et format, hvor vi kan digte dramatik på nye, uventede måder.

Ny dramatik indtager sjældent de store scener. Ny dramatik mangler et publikum. Vi vil vise en bredde i, hvad en samtidsdramatik kan byde på. Derfor inviterer vi en mangfoldighed af kunstneriske stemmer, som skriver i andre og helt forskellige udtryk, til at bidrage til en revitalisering af dramatikken som en litterær udtryksform; som ikke bare findes i øjeblikket, men også er et indholdsmæssigt referencepunkt og et sted for formmæssige eksperimenter.

Det er ikke let at komme til at læse ny dramatik i dag. Hvilken boghandel har lige en hylde dedikeret til samtidsdramatik – hvis dramatik overhovedet? Dramatik bliver ikke læst eller anset for at være en del af tidens litteratur. Men den nye dramatik fortjener både at blive oplevet

og at blive læst, som den dagsordensættende genre, den kunne være.

Vi vil bygge bro mellem litteraturen og dramatikken ved at tilføje sidstnævnte nye stemmer, ved at give den et møde med publikum i et levende radioteater og ved at udgive den. Derfor er vi gået sammen med Forlaget Kronstork om at udgive en serie af antologier med nye hørespilsmanuskripter af originale forfattere; for at give læseren en sjælden mulighed for at opleve ny dramatik på skrift.

Manuskripterne i denne antologi er de debuterende radiodramatikeres bud på et hørespil af i dag, og udgivelsen her en mulighed for at læse det enkelte manuskript i dets rene form, før instruktører, lydscenografer og skuespillere bearbejder det. Bearbejdelsen sker på forskellige måder. Nogle gange inddrager holdet dramatikeren i et samarbejde. Andre gange ikke. I radiosættelsesprocessen kan der forekomme ændringer og omarrangeringer af teksten. Det er alt sammen en del af det eksperiment, vi mener skal til, for at den ny dramatik igen kan få en gennemslagskraft.

Tak til de debuterende radiodramatikere for at være med på eksperimentet og til Forlaget Kronstork, Statens Kunstfond og Nordisk Kulturkontakt for at gøre det muligt at udgive antologiserien.

God læselyst!
AKT1

MEDITATIONER
- IDA HOLMEGAARD

S. 13

SPØGELSESTÆKKE
- NANNA GOUL

S. 31

CONSEQUENCE CITY
- URSULA ANDKJÆR OLSEN

S. 55

THE STATE OF DENMARK
- HALLGRÍMUR HELGASON

S. 85

OPUS 73
- DANIEL DENCİK

S. 111

MEDITATIONER

IDA

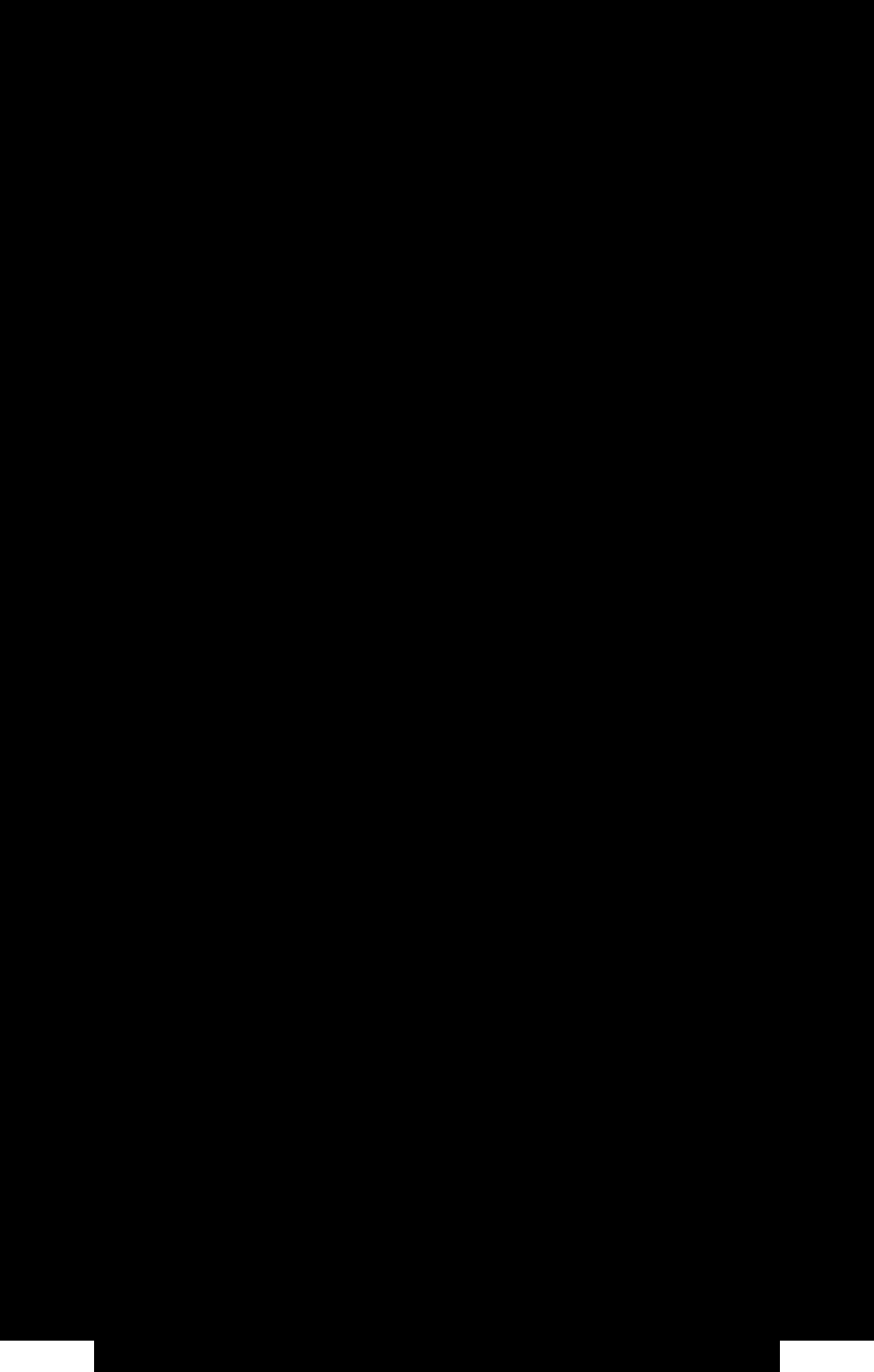
HOLMEGAARD

Instruktør: Camille Sieling Langdal

Lyds scenograf: Lotte Rose Kjær Skau

Medvirkende: Bjarne Henriksen
Patrick Baurichter

*Indspillet på festivalen Kbh Læser
i Serapions-ordenens logelokaler
på Frederiksberg i februar 2018*

Et radiodrama for to skuespillere

KARAKTERER:

Guide
Ny

INDLEDENDE BEMÆRKNINGER:

Der er ikke angivet særlig mange regi-bemærkninger i selve stykket. Her vil jeg blot anføre to ting. For det første at stykket er inspireret af guidede meditationer fundet på Spotify, YouTube, i apps og andre steder på nettet; måske kunne lyddesign og lignende også lade sig inspirere deraf. Og for det andet er det meget vigtigt, at der ingen steder i stykket, ud over ved den næstsidste replik, lægges en lyd ind af åndedrættet, når det guides. Der må meget hellere være pauser med total stilhed. I det hele taget håber jeg, at I ikke vil være bange for lidt stilhed indimellem.

Jeg ved ikke, om det er giver mening at skrive det her, men det er ret vigtigt for mig at understrege, at jeg ikke har tænkt stykket som en parodi på meditationsformen. Der er snarere tale om en undersøgelse af formen og dens virkemidler, hvordan de virker, hvad der er spændende ved dem, og hvad der måske kan være problematisk. Så stykket er i højere grad tænkt som undersøgelse end overdrivelse.

SCENE 1

GUIDE:

Vi begynder med åbne øjne. Velkommen. Find en behagelig stilling. Armene ned langs siden eller i skødet. Slap af i kæben. Velkommen. Lyt ikke til denne optagelse, hvis du kører i bil. Lyt ikke til denne optagelse, hvis du betjener landbrugsmaskiner eller andet tungt maskineri, lyt ikke hvis du opererer på nogen, hvis du står med fingrene nede i et andet menneskes organer og svupper rundt for at finde den rigtige sene ved leveren, lyt ikke, mens du skærer med en skarp kniv. Lyt ikke til denne optagelse, hvis du flyver flyet, men gerne hvis du sidder i kabinen.

Find en behagelig stilling. Mærk din egen vægt. Tag en lang, dyb indånding. Ind gennem næsen. Og ud gennem munden. Vi skal beskæftige os med tankerne. Og kroppen. Men du skal ikke bekymre dig. Det kan blive svært, men det bliver ikke umuligt. Vi skal flytte rundt på dine tanker. Det kan lyde som en kategorisk, for ikke at sige voldsom udmelding, men det kan siges med stor ro og sikkerhed. Og det kan gentages, så det lyder endnu mere troværdigt: Sammen skal vi flytte rundt på dine tanker. Det er dem, det skal handle om. Og din krop.

Vi begynder med åndedrættet. Træk vejret ind gennem næsen (*pause*).

Og pust ud gennem munden (*pause*).

Ind gennem næsen (*lidt længere pause*).

Og ud gennem munden. Mærk, hvordan brystkassen hæver og sænker sig. Træk vejret ind (*lidt længere pause*).

Og pust ud (*lang pause*).

Træk vejret ind (*meget lang pause*).

Magten over åndedrættet er måske en af de største former for magt, man kan have over et andet menneske. Mærk det. Mærk, at du overgiver dig, og spørg dig selv, om det er rimeligt at bede dig om det. Om det føles rart. Vi skal forsøge at trække nogle af dine tanker ud af dig, de skal følge med åndedrættet ud af munden med en blød bevægelse, som når en tryllekunstner trækker et silketørklæde ud af ærmet. Tankerne kan få lov til at hænge slapt ud af munden som silketørklæder og blive luftet, mens du fylder dig med ilt og med denne udefrakommende stemme.

Var det for meget?

For kompliceret et billede så tidligt på aftenen?

Vi kan tage det hele igen. Det kommer til at handle om tankerne. Hvor tit har du ikke tænkt: Hvad skal jeg egentlig stille op med dem, tankerne? Med spekulationerne, analyserne, humøret? Mærk det paradoksale i at spekulere over, hvordan man bliver fri for sine spekulationer. Måske mærker du det i armene. Måske har du prøvet noget, der minder om det her før, dyrket yoga på et koldt gulv på Østerbro, og måske har du ligget under fleecetæppet i mørket under afspændingen til sidst og bare ikke kunnet koncentrere dig om yogalærerens stemme, fordi du tænkte på din tidligere elsker, på hendes hænder, på dengang du og din farmor var i Zoologisk Have og så på moskusokser og zebraer og elefanter, og skal de egentlig ikke lukke det nye elefanthus, det i Søndermarken, igen, selv om det lige er blevet bygget? På grund af noget metrobyggeri. Det synes du, at du har læst et sted. Måske kan du heller ikke koncentrere dig nu. Måske er dine tanker allerede begyndt at vandre. Det er i orden. Tilgiv dig selv for det. Spørg ikke hvordan, bare sig til dig selv: Jeg er allerede tilgivet.

Pust ud gennem munden.

Lyt til åndedrættet.

Her kommer ingen til at fortælle dig, at alt bliver bedre. Mærk, om det får dig til at føle dig lettet. Det skal handle om tankerne – og ordene, selvfølgelig, tankernes små mursten. Eller soldater? Celler?

Under alle omstændigheder: Træk vejret ind gennem næsen. Velkommen.

SCENE 2

GUIDE:

Velkommen tilbage. Vi begynder med at lukke øjnene. Find en behagelig stilling, tag et par dybe indåndinger.

Ind gennem næsen.

Ud gennem munden.

Mærk, at din krop bliver blød. Eller, hvis du stadig ikke kan lade være med at spænde i skuldrene, så prøv at mærke noget af den blødhed, som din krop havde i forvejen. De små puder inden i håndfladerne for eksempel. Øreflipperne. Overvej, om du kan mærke organernes tyngde og blødhed, tarmenes, hjertets. Mærk efter, om opmærksomheden på kroppens bløde steder får dig til at føle dig sårbar. Måske har du også noget blødt fedt forskellige steder, på armene, lårene, måske har det været der længe, måske er det overvintret fra julen.

Var det strengt sagt?

Overskred det grænsen til det ubehageligt intime?

Eller er vi allerede langt inde på det territorium?

Det var ikke strengt ment i hvert fald, alle dele af kroppen er lige værdifulde her. Alle dele af kroppen er vigtige. Men nu, hvor julen er blevet nævnt, skrider dine tanker måske ud, du er måske på vej ud på tankernes off-piste. Tænk på dine forældre, på din familie, på hvordan kunne du brænde rødkål på, hvordan er det overhovedet muligt at brænde noget på, der indeholder så meget væske?

Måske har du følt dig ensom i julen. Det er meget almindeligt. Også det lyder kategorisk, men kan siges med stor sikkerhed og ro: Det er meget almindeligt sommetider at føle sig ensom. Det er almindeligt at gennemspille scener, man har oplevet, igen og igen inde i hovedet, analysere dem igen

og igen, nogle gange nærmest leve i dem. Måske kender du det. Måske er du også elendig til at give slip på noget som helst. Måske ikke. Mærk, om du føler dig fornærmet over påstanden, hvis den ikke passer på dig.

Men for at vende tilbage: Træk vejret. Det er almindeligt at gennemspille scener i bevidstheden. Det er så almindeligt, at vi her vil tillade os at acceptere, at det ikke er til at komme udenom.

Bevidstheden kalder på scener.

Her får du til gengæld, lige nu, til fri afbenyttelse, en scene, som du kan være lidt i og tage fri fra dine egne.

Begynd med en dyb vejrtrækning.

Hvis du har åbnet øjnene, siden du blev bedt om at lukke dem, så luk dem igen.

Luft ind gennem næsen.

Og ud gennem munden.

Du står på en markvej. På begge sider af vejen står kornet højt og gult. Det er skumring. Se på himlen, se hvordan den changerer, rødlig, orange, blå, violet. Er der skyer? Kan du mærke vinden mod dit ansigt, en varm sommervind? Mærk efter, om du rent faktisk kan mærke vinden. Overvej, hvad de dyrker på markerne, kan du genkende kornets sort? Træk vejret ind. Du er der, eller her, du står på en markvej i den aftagende sol. Begynd eventuelt at gå, at slentre fremad.

Der er ting, man kan vide om dig. Som du står der på vejen, er der ting man kan vide om dig. Du kender for eksempel med fuldkommen sikkerhed, en, der hedder Lars. Hvis ikke før, så i hvert fald nu, for se! Der kommer Lars gående ned ad vejen imod dig.

Hvordan ser han ud? Hvilket tøj har han på, bevæger

hans hår sig i vinden? Hvordan er hans gang?
Se nøje på Lars, som han kommer gående mod dig. Du løfter hånden og vinker, siger "Hej Lars!" I mødes på vejen, og han hilser igen på en måde som er så typisk ham, det er typisk Lars, og du genkender hans hilsen som typisk. Spørg ham, hvor han kommer fra, og lyt nøje til hans svar. Smil opmuntrende til Lars. Overvej, om der er noget, du har lyst til at fortælle ham.

Han skal videre, og du giver ham hånden til afsked. Måske er det lidt for høfligt med et håndtryk, måske var det et dårligt valg af afskedshilsen. Mærk den eventuelle akavethed og mærk, at den går over igen.

Du står på en markvej. Du tænker på Lars.

Din Lars er ikke bedre end nogen anden Lars, og ingen Lars er bedre end din.

Din Lars er Lars.

Det er meget enkelt.

Det er Lars' enkle paradoks.

SCENE 3

- GUIDE:** Luk øjnene.
Træk vejret ind gennem næsen.
Og ud gennem munden.
Vi er her stadig. Sammen. Mærk, at du ikke er alene her. Lyt til rummets lyde. Læg mærke til dem, læg mærke til hvor de kommer fra (*pause*). Lyt til stemmen og rummet, til stemmen i rummet.
Mærk, hvor du befinder dig, hvor du er lige nu.
- NY:** Altså, jeg står på en markvej. Vinden tager i mit hår, og solen skinner, det er sommer! Det er sommer, faktisk, og lunt, det er aften. Der er en rugmark på den ene side af vejen–
- GUIDE:** (*ind over NY*) Hrm, træk vejret ind.
- NY:** –og jeg har gummisko på (*trækker vejret dybt*), og på den anden side af vejen står der hvede, og jeg er på vej ned mod fjorden. Sådan en lavvandet, blank–
- GUIDE:** (*stadig ind over NY*): Undskyld, du forstyrrer lidt.
- NY:** –fjord på en sommeraften, måske ved Roskilde.
- GUIDE:** (*roligt men bestemt*) Du forstyrrer altså.
- NY:** Det er jeg ked af. Jeg hørte bare ikke lige, hvad du sagde.
- GUIDE:** Det er i orden.

“DU
STÅR PÅ
EN MARKVEJ.

DU
TÆNKER PÅ

LARS.”

- NY:** Men altså, okay, så vi er ikke på en markvej længere?
- GUIDE:** Hvis du har lyst til at være der, skal du være meget velkommen.
- NY:** Men du er der ikke længere?
- GUIDE:** Det er ikke det, det handler om.
- NY:** Jeg troede bare, at vi var sammen om det her. Men nu tænker jeg på, om man overhovedet kan være sammen med dig. Altså er du egentlig nogen?
- GUIDE:** Det er ikke det, det handler om her.
- NY:** Hvorfor ikke?
- GUIDE:** Man kunne kalde det en genrekonvention: Den der taler er aldrig den, det handler om her.
- NY:** Men nu sad jeg bare og lyttede, og så tænkte jeg på, om ikke det er lidt arrogant? Lidt ugenerøst, egentlig?
- GUIDE:** Det er dine tanker, det handler om.
- NY:** Det har du sagt.
- GUIDE:** Og det er din krop, det handler om.
- NY:** Og det kommer du aldrig i tvivl om?

GUIDE: Tvivlen bringer spørgsmålene med sig. Som for eksempel spørgsmålet om, om noget var strengt sagt. Tvivlen bringer ting op til overvejelse. Det er noget nyt, vi prøver på her. Ikke at være så strikse. At stille spørgsmål er en af de måder, man kan vise, at stemmens autoritet ikke er total.

NY: Altså at *din* autoritet ikke er total?

GUIDE: Det får du ikke nogen til at sige her. Og – hvis du ikke er opmærksom på det: Du forstyrrer faktisk ret meget. Tænk på alle de andre du'er, som sidder og venter på at blive guidet.

NY: Men nu kom jeg lige i tanke om noget, der, hvis jeg selv skal sige det, er rimelig relevant at snakke om i den her sammenhæng. Engang gik jeg til psykolog, ikke? Min psykolog talte om tankerne som motorveje og grusveje, han talte om sin terapiform som en stor elefant, han rørte ved. Det var én stor metaforsalat.

GUIDE: Ja, det lyder godt nok lidt upræcist.

NY: Men sindet *er* også bare et virkelig besværligt fænomen at billedliggøre, det forstår jeg godt. For hvad er bevidstheden? En ursuppe, en labyrint, en kiste?

GUIDE: Måske oven i købet åben og fuld af klæd-ud-tøj?

NY: En vandretur?

GUIDE: Opklippede undertekster fra film vist en sætning ad gangen, hvidt på sort baggrund, i en hemmelig, muligvis associativ rækkefølge?

NY: Er det bare det, man i virkeligheden kan forstå af metaforrodet, den banale erkendelse: Sindet lader sig ikke sådan uden videre indfange. Eller er der alligevel noget beundringsværdigt ved at gøre forsøget? Ved at bruge billederne til at afprøve, om der ikke alligevel er noget ved sindet som, hvis ikke alle, så i hvert fald mere end ét menneske kan være fælles om?

GUIDE: Jo selvfølgelig, man må altid bare være forsigtig. Prøve sig frem. Prøve at være præcis og ikke ville bestemme alt for meget, ikke virke for bedreviddende. Ét billede kan aldrig være nok. Det er altså også blevet gjort klart tidligere. Eller ... Var det det, du mente?

NY: Jeg blev også bare lidt ked af det over, at du måske gjorde grin med min psykolog. Og min yogalærer. Psykologen, for eksempel, han gav mig godt nok et tredelt skema over bevidstheden, som var så underligt enkelt, at det bare gjorde mig endnu mere forvirret. Men han var også rigtig flink, og det hjalp at tale med ham.

GUIDE: Der er ikke nogen, der gør grin med nogen her. Undskyld, hvis det virkede sådan.

NY: *(modvilligt)* Fint nok.

GUIDE: Det handler ikke om at finde en balance mellem parodi og oprigtighed. Det handler om at udvide formerne indefra. Som nu for eksempel lungerne. Træk vejret ind og mærk dem blive større.

NY: Okay så (*trækker vejret*).

GUIDE: Og pust ud.

SPØGELSES-
TÆKKE

NANNA
GOUL

Instruktør:

Emil Rostrup

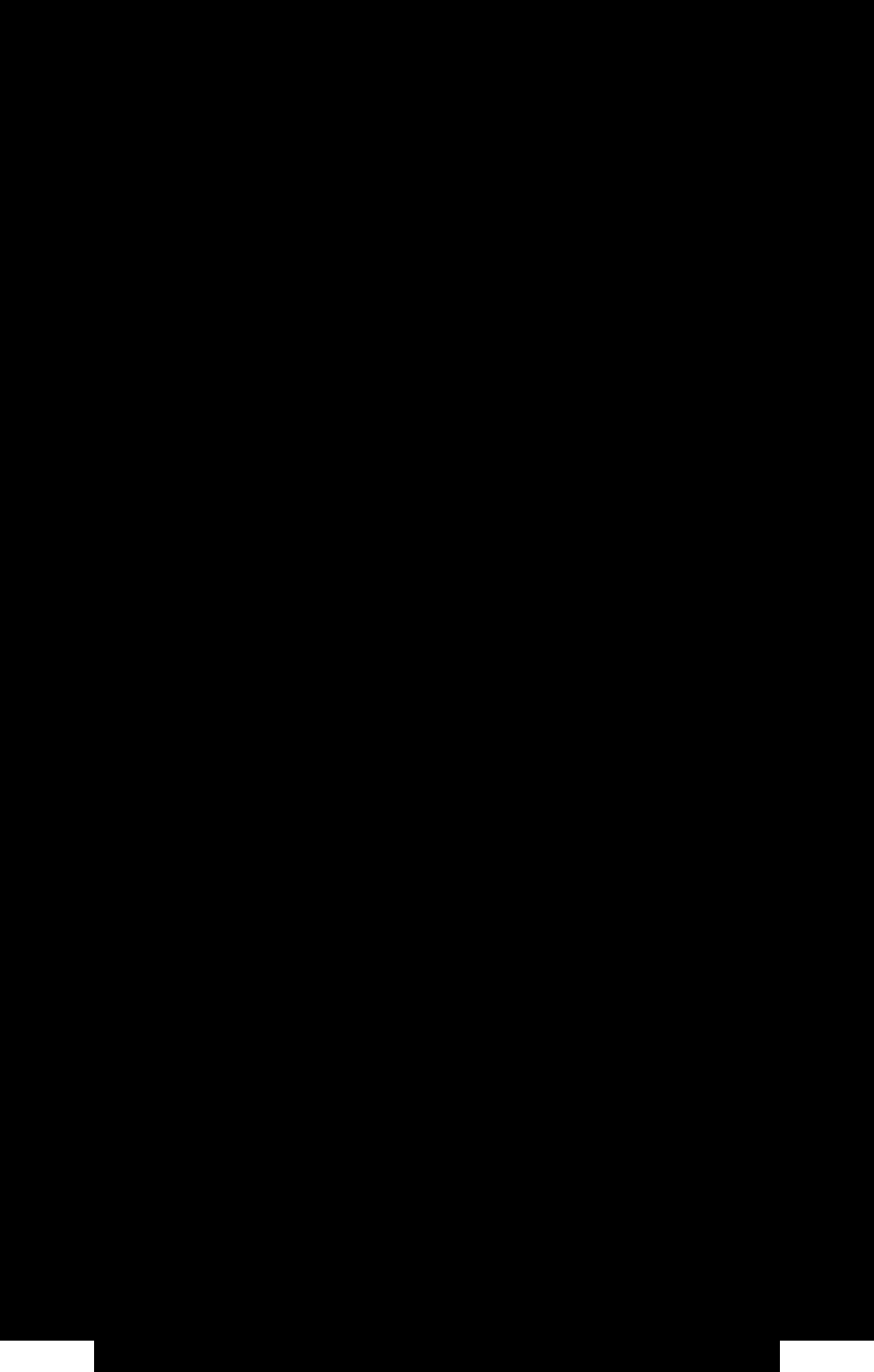
Lydsceograf:

Lotte Rose Kjær Skau

Medvirkende:

Tommy Kenter
Kit Eichler

*Indspillet på Frederiks Bastion i
København i april 2018*

*Et radiodrama,
en dokumentarisk spøgelseshistorie*

Stor tak til
Marie og Mogens for at
fortælle deres historie.

MONA:

Nogle gange tænker jeg på, om det er en straf. Jeg tænker på, om vi har gjort noget slemt, siden ulykkerne pludselig vælter ned over os.

Hvad det kunne være? Jeg ved det ikke, men jeg føler meget skyld. Og jeg kan da godt tænke, at det er min skyld.

HARRY:

Det er det ikke, Mona. Det giver ingen mening, at vi skulle blive straffet. Som om vi har begået en forbrydelse. Det har vi jo ikke. Jeg har i hvert fald ikke. Hvad skulle det være? Og hvem skulle straffe os? Nej. Det er vel bare sådan, at der er en overordnet plan for folks liv. Det kan man ikke gøre så meget ved. Så kan man hoppe og danse, men man kan ikke ændre på ting, der altid har været meningen. (*Hoster*)

MONA:

Men det er alligevel en mærkelig mening.

HARRY:

Ja, jeg forstår det ikke.

INTERMEZZO

MONA:

For vinden susede lige ind, det var ved at være efterår. Jeg tænkte: Det er klart, at her ikke er hyggeligt. Der ikke er noget tag, der er ikke nogen vinduer, der er ikke nogen gulve.

Jeg følte ikke, at jeg var velkommen, simpelthen. Men det var noget pjat, det sagde jeg til mig selv: "Pjat med dig, Mona".

Håndværkerne havde sagt, at der var en værre larm om natten, men man ved jo aldrig med håndværkere.

HARRY:

Det var selvfølgelig i skumringen. Man tror det er løgn, men det er det ikke. Ting dukker op i skumringen. Oppe fra hovedhuset begyndte der at komme mere og mere larm. Nogle skrattende lyde. De blev højere og højere.

Jeg løb ud til bilen og kastede mig ind. Da jeg kom til mig selv, opdagede jeg, at jeg sad på bagsædet.

MONA:

Jeg rejste mig hele tiden op, men når jeg kiggede ud, var der ingenting.

HARRY:

Det var meget generende. Som hvis du sidder i et rum med et vindue, hvor der hele tiden er nogen, der kigger ind.

MONA:

Angsten begyndte at sprede sig. Nu er den vokset hen over mig som en ny hud. Min krop har fået et nyt lag, en hinde, som jeg ikke kan komme ud af. Hvis bare jeg kunne skrælle den af, finde mig selv frem igen.

HARRY:

Huset føles ikke som vores, det har det aldrig gjort. Det føles som noget, vi har lånt.

MONA:

Jeg rejste mig hele tiden op og så ud. Er det et blad, er det en gren, er det en fugl? En skraldepose?

INTERMEZZO

MONA:

Der er så smukt heroppe, når der er lyst, synes du ikke?
Når solen skinner, så glimter Isefjorden som en stor våd diamant.

Måske var det derfor. Skønheden omkring huset, der blændede os. Det var som en hemmelig skrift, vi ikke så.

HARRY:

Er det ikke citronsaft, man kan bruge?

Vi havde alt for travlt. Jeg har tænkt så meget på det. Hvor dumt, det var. Hvorfor har man så travlt?

Pause

MONA:

Du kan bare hænge jakken dér. Er du sådan én, der drikker kaffe?

HARRY:

Sort? Vi drikker den sort.

Men undskyld, jeg glemmer jo altting, fik jeg sagt, jeg hedder Harry?

MONA:

Du bliver ikke dårlig, vel?

Nu kommer jeg med kaffen. Tog du kopperne?

HARRY:

Tog du kopperne? Tog jeg kopperne?

MONA:

(Lyden af kaffe, der hældes op) Du tror ikke, at vi er skøre, vel?

Folk får sådan et mærkeligt blik i øjnene. Som om det var for sjovs skyld.

HARRY:

Ja, sjovt er det i hvert fald ikke.

INTERMEZZO

HARRY:

(Barnestemme) Mor, se, der er én, der har sat sig midt ude på vejen. Han må være syg. Mor! Se!

Det er jo mig.

MONA:

Vores søn Jesper sagde altid, at vi havde for mange krystaller i lommerne.

HARRY:

Men det gør han ikke længere.

Jesper sagde pludselig; "Mor, se, der er én, der har sat sig midt ude på vejen. Han må være syg." Så løb Jesper ned til vejen. "Men mor! Det er jo mig. Mor!"

Så fik jeg den der følelse af, at jeg bare skulle væk.

MONA:

Bagefter spurgte jeg, om han ikke ville have en krystal i lommen.

HARRY:

Du har sådan et mærkeligt blik i øjnene.

MONA:

Er det et blad, er det en gren, er det en fugl? Er det min søn?

INTERMEZZO

HARRY:

Du bliver ikke dårlig, vel?

INTERMEZZO

MONA:

Jeg føler mig aldrig alene, selv når jeg er det. Da vi var flyttet ind, vågnede jeg op hver nat. Jeg kunne mærke, at der stod én ved sengen og kiggede på mig.

HARRY:

Natten var fyldt med blink. Vi kunne ikke få dem til at holde op.

“DU TROR IKKE,

AT VI ER

SKØRE,

VEL?”

MONA:

De blev ved med at tænde af sig selv,
selv om jeg havde slukket.

HARRY:

Til sidst måtte jeg pille dem ned,
lamperne.

Så var der helt mørkt.

MONA:

Jeg fik en dårlig vane. Jeg begyndte
hele tiden at vende mig om.
Jeg kunne slet ikke holde op.

Men der var ikke et øje. Sådan var
det hver gang.

Når jeg står i kø i et supermarked,
sørger jeg altid for, at indkøbsvognen
står bag ved mig.
Så folk ikke kan komme for tæt på.
Ellers kan jeg ikke holde det ud.

HARRY:

Mit hjerte sprang et slag over.
Jeg kunne jo se ham.

Det er kun en måned siden.

Men undskyld, jeg glemmer
jo alting, fik jeg sagt, jeg
hedder Harry?

MONA:

Efter sådan en oplevelse, så tænker
jeg: Du må ikke falde i søvn, ikke
falde i søvn, Mona!

INTERMEZZO

HARRY:

I begyndelsen gik jeg altid tur med
hundene inden aftensmaden.

Men vi var ikke alene.

Klip klap klip klap klip klap klip klap

Hundene peb, de nægtede at gå, så
måtte jeg tage dem op, en hund på
hver arm.

De var for tunge til det i længden.

Det var mest, når jeg gik i skumringen.

Lyden af ham bag os.

Når vi nåede hen til naboen,
holdt det op. Så kunne jeg sætte
dem ned. Så gik vi vores tur.

Når vi kom tilbage til naboen på
hjemvejen, så var han der igen.

Klip klap klip klap klip klap klip klap

Til sidst orkede jeg ikke mere.

Så var det slut med hundene.

INTERMEZZO

MONA:

Men det *er* da irriterende, at Harry efter *så* mange år, hvor han har set ham *så* mange gange, bare kan lukke ned.

Nu er det bare mig, han hersker over.

En dag listede jeg mig om bag Harry og pustede ham i nakken. Jeg var så træt af, at det bare var mig, det gik ud over.

HARRY:

Jeg troede, jeg skulle dø af hjertestop.

MONA:

Du lignede én, der havde fået en pose mel i hovedet.

HARRY:

Det var ikke særlig sødt.

MONA:

Der var engang én, som fortalte mig, at det ikke er alle mennesker, der

kan fornemme den slags. Man skal ligesom have en slags indgang til det, en port. Nogen har porten vidt åben.

HARRY:

Jeg har lukket porten.

MONA:

Nu bliver du kun bange, når vampyrene kommer.

HARRY:

Ja, jeg hader hugtænder.

MONA og HARRY griner.

HARRY:

Åh, ja, ja. Man må grine, når man kan.

INTERMEZZO

MONA:

Du bliver ikke dårlig, vel?

INTERMEZZO

HARRY:

Her har en vred mand spærret nogen inde. Der har været et rum med en lem, og der har været flere

personer, der har været meget bange.

MONA:

Det ikke så mærkeligt, at han går efter mig, der lider af angst.

Han var vred, meget meget vred.

Jeg så billedet. Det var jo ham! Og hans skide træsko. Jeg er så træt af træsko.

Jeg får myrekryb af at se på dem.

HARRY:

Jeg kunne lugte ham, da jeg kom ind til dig, puha, sikke en stank ...

MONA:

En lugt af den anden verden.

INTERMEZZO

MONA:

Jeg sad i lænestolen der, under bjælken, så var der én, der pillede mig i håret.

Hårbøjlen fløj pludselig af.

HARRY:

Det er upraktisk at bo sådan et sted.

MONA:

Jeg løb rundt i huset og råbte: "Du har ikke ret til at være her. Du har ikke ret til at være her. Kan du så komme ud. Din lille satan!"

HARRY:

Undskyld, jeg glemmer jo alting.
Bruger du mælk?

INTERMEZZO

HARRY:

Næ, i løbet af de ti år, vi har boet her, er balladen blevet mindre. Der er ikke helt så meget larm.

MONA:

Eller måske er det bare fordi, vi ikke længere lægger mærke til det?

HARRY:

Det er i hvert fald sjældnere nu. Nu er det som om, han ligesom venter på det rette øjeblik.

MONA:

Så kommer han susende ud af mørket.

HARRY:

Som en tyv om natten.

MONA:

På en måde føler jeg, at han har stjålet alt.

INTERMEZZO

HARRY:

Vejrtrækningen? Jeg ved ikke, er der tung luft, Mona? Vi har ellers åbne vinduer.

MONA:

Jeg tænker tit, at det er dig, Harry, der er kommet slæbende med det. At du har smittet mig. Det kan jeg godt gå og blive lidt irriteret over.

HARRY:

Hmm.

MONA:

Hvad jeg mener? Altså, det var jo Harry, der åbnede porten. Og det var også dig, Harry, der kom slæbende med Fru Nøddebo.

HARRY:

Arh, jeg kom vel ikke ligefrem slæbende med hende. Men jeg kunne mærke hende, eller, jeg kunne mere end det. Hun larmede som en gal.

MONA:

Hun fulgte med huset, kan man vist roligt sige. Det var vores sidste sommerhus, vi fik det billigt, fordi det var et dødsbo.

HARRY:

Men helt død var hun altså ikke. Det lød som om hun trak en pind hen over alle radiatorerne, det skar i ørerne.

MONA:

Det var egentlig utroligt, at hun blev hængende i det hus. Jeg mener, vi transporterede huset hele vejen over Sjælland. At hun ikke faldt ud undervejs er sgu da næsten et mirakel.

HARRY:

Ah, det ville jeg nu ikke kalde det.
(Hoster)

Pause

HARRY:

Men nu har jeg jo lukket ned, ikke, *finito*.

MONA:

Jo, men til gengæld har du fået åbnet min port. Den står vidt åben.

Jeg tror virkelig, at det er Harry, der har smittet mig. Med en slags ... spøgelsestække.

Jeg ville ønske, jeg var blevet vaccineret.

HARRY:

Det ville være godt med en sprøjte.

MONA:

To sprøjter.

Jeg ved godt, folk tror, jeg er skør, når jeg siger det, men jeg er jo helt overbevist om, at Harry er blevet syg af at være her. Det er jeg. Jeg ville flytte med det samme, hvis vi kunne.

HARRY:

Jeg ved ikke ... Men jo, vi fik da virkelig mange tæv, da vi flyttede herop.

Ja, først blev jeg syg og så blev vores søn syg. Og du har jo også være meget syg, Mona.

Det er gået fra at være en drøm til at være et mareridt, sådan set.

INTERMEZZO

MONA:

Sorg kommer krybende, som en hugorm gennem græsset.

Den kan æde hele fugleunger, har jeg læst, levende.

Det er som en prikken i kroppen, der spreder sig langsomt.

Så begynder du hele tiden at vende dig om.

Du bliver ikke dårlig, vel?

HARRY:

Nu håber jeg ikke, at du også bliver smittet.

Vejrtrækningen?

Vi må åbne nogle vinduer, Mona.

Er luften meget tung?

MONA:

Hvad er *der*?

Hvad er *det*?

HARRY:

Nu glemmer jeg jo alting

Han kommer krybende, som en hugorm gennem græsset.

MONA:

Han kan æde hele fugleunger
levende

Du skal bare ikke vende dig om

| CONSEQUENCE

| CITY

URSULA |

ANDKJÆR |

OLSEN |

Instruktør:

Niels Erling

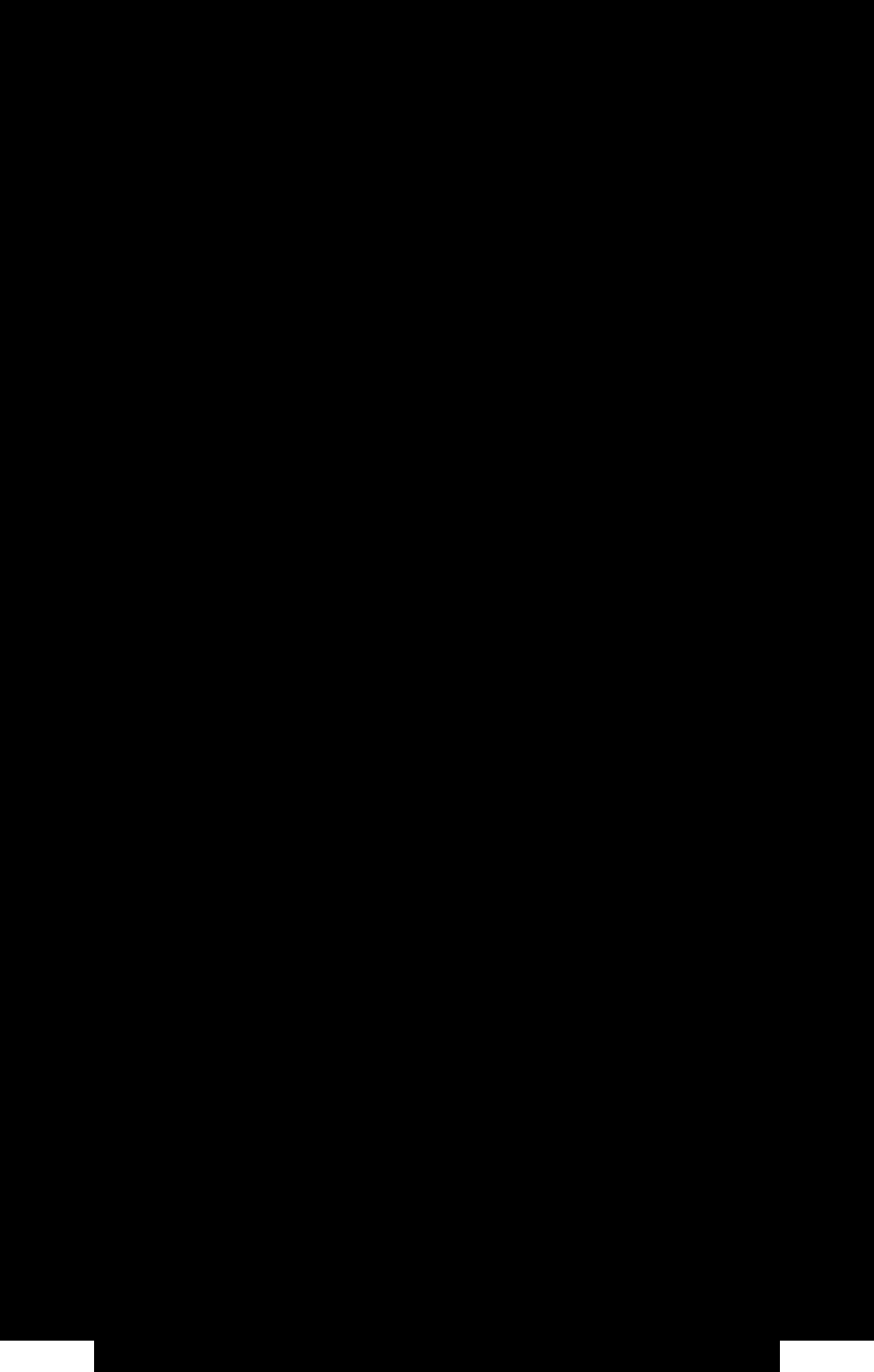
Lydsceograf:

Rumle Sieling Langdal

Medvirkende:

Lotte Andersen
Lene Maria Christensen
Marie Bach Hansen
Morten Burian

*Indspillet på Frederiks Bastion i København
i april 2018*

KARAKTERER:

Sukkermor

Sukkerfar

Svedebror

Utopia (Borgmester i Consequence City)

Indimellem hører man fjerne, skrattende nyheder om Konsekvensløse, Consequence City.

1. Consequence City, hotelreception, ankomst
2. Consequence City, hotellounge, Sukkermor og Sukkerfar og Utopia mødes
3. Consequence City, hotelbar, de er fulde
4. Consequence City, hotelbar, katastrofen kommer

SCENE 1 - ANKOMST

CONSEQUENCE CITY, Hotelreception

Lyden af rullekufferter og skridt. Hotelagtig lyd ...

FORUDINDSPILLET REKLAMEJINGLE (ligger under hele scenen):

*Velkommen til Consequence City!
Velkommen til Royal Consequence Hotel!
Velkommen til ... Vidunderlige konsekvenser!
Frelsende konsekvenser!
Storslåede konsekvenser!
Hadefulde konsekvenser!
Hensynsløse konsekvenser!
Smertefulde konsekvenser!
Nådige konsekvenser!
Barmhjertige konsekvenser!
Smukke konsekvenser!
Ondskabsfulde konsekvenser!
Bedrageriske konsekvenser!
Klamme, klamme konsekvenser!
Velkommen til ... Hæslige konsekvenser!
Liderlige konsekvenser!
Pikante konsekvenser!
Klassiske konsekvenser!
Liberale konsekvenser!
Perverse konsekvenser!
I Consequence City har vi ... Naturlige konsekvenser!
Indlysende konsekvenser!
Forudsigelige konsekvenser!
Logiske konsekvenser!
Retfærdige konsekvenser!
Begribelige konsekvenser!
... til ... naturlige konsekvenser!
Indlysende konsekvenser!
Forudsigelige konsekvenser!*

I Consequence City har vi ... Logiske konsekvenser!

Retfærdige konsekvenser!

Begribelige konsekvenser!

Vidunderlige konsekvenser!

Storslåede konsekvenser!

Velkommen til ... Virkelige konsekvenser!

Virkelige konsekvenser!

Virkelige ...

Virkelige ...

Virkelige ...

SUKKERMOR:

Her er vældig pænt.

SUKKERFAR:

Næsten som hjemme.

SUKKERMOR:

Men smukkere,
det virker mere ægte.

SUKKERFAR:

Skat, det er fordi det er virkeligt!
Alt er virkeligt her.
Alt er mere virkeligt end hjemme.

SUKKERMOR slår på klokken, og SVEDEBROR kommer op.

SVEDEBROR:

Ja?

SUKKERMOR (til SVEDEBROR i receptionen):

Vi er fra Konsekvensløse.
Vi har en reservation.
Navnet er Sukkermor.

SVEDEBROR:

Ja, tak. Jeg er Svedebror.

Velkommen til Royal Consequence Hotel!

SUKKERMOR:

Javel ja. Goddag hr. ... Svedebror.

(til SUKKERFAR): Se, de skønne fliser!

Fantastiske blomster!

Se, se, de smukke tæpper!

SUKKERFAR (til SVEDEBROR):

Hør, vi vil gerne ud i byen, ud hvor de rigtige mennesker bor.

SVEDEBROR:

Rigtige mennesker,

så gerne, hr. Vi har chauffører til rådighed.

SUKKERFAR (til SVEDEBROR):

Min kone og jeg vil gerne møde byens liv,

byens rigtige mennesker.

SUKKERMOR:

Vil vi?

SVEDEBROR:

Javel, hr.

SUKKERFAR:

Vi vil tættere på livet!

SVEDEBROR (til sig selv):

Hvad mener han? Tættere på livet?

Vil det sige længere væk fra døden,

(til SUKKERFAR): Tættere på livet, hr.

Vil det sige længere væk fra døden?

SUKKERFAR (overrumplet):

Det har jeg ikke tænkt over.

SUKKERMOR (til sig selv):

Åh! Det har vi ikke tænkt over!

SUKKERFAR (triumferende):

Ved du hvad? Det vil sige tættere på livet OG på døden!

SVEDEBROR:

Vi skal køre jer tættere på livet

OG på døden?

SUKKERFAR:

Ja, du er en klog mand! Er det ikke fantastisk!?

Vi skal mærke konsekvenserne!

Consequence City-jinglen høres i baggrunden.

SUKKERFAR:

Vi skal mærke konsekvenserne!

Dem har vi nemlig ingen af hos os.

SUKKERMOR (forklarende):

I Konsekvensløse har vi ikke den slags ...

SVEDEBROR:

Ja ... øh, jeg har godt hørt om ...

SUKKERFAR (afbryder):

Dem har vi givet til jer. Haha!

Den var sjov, hva', lad os køre, kom, kom!

SUKKERMOR:

Åh! Kan vi ikke ... lige ...

SVEDEBROR:

Jeres suite er klar nu, Fru Sukkermor, Hr. Sukkerfar,
jeres suite er klar,
jeg håber, I vil finde den fin og dejlig!

SUKKERMOR:

Ih tak, det var vel nok rart, mange tak!
Ja, kom, lad os gå op ...

SUKKERFAR:

Kom sukkerskat, jaja, den tager jeg, tak.

Gå væk og op ad trappen-lyde.

SCENE 2 - MØDE

CONSEQUENCE CITY, Hotellounge

BORGMESTER UTOPIAs stemme høres fra fjernsynet. Øvrige hotel-lyde: Skridt, klirren osv. Man hører SUKKERMORs skridt, hun kommer ind og sætter sig.

BORGMESTER UTOPIA (fra fjernsyn/radio):

Jeg vil tage mig af folk her.

Det er mit ansvar!

SUKKERMOR (til sig selv):

Javel, ja.

BORGMESTER UTOPIA (fra fjernsyn/radio):

Gi' dem en by, en ny by!

Øko Atlantis!

*Det skal blive en by som lever og ånder med havet,
med havet som ven!*

*Det skal blive en by som lever og ånder med konsekvenserne,
med konsekvenserne som ven,
som kan flyde på konsekvenserne!*

SUKKERMOR:

Ja ja. Det er jeg sikker på.

BORGMESTER UTOPIA (fra fjernsyn/radio):

Det er mit ansvar!

Gi' dem en by, en ny by!

Øko Atlantis!

Folk har brug for mig!

Vi skal brede os som ringe i vandet!

Det er mit ansvar!

SUKKERMOR (til sig selv):

Det er mit ansvar,
jeg orker det ikke.
Jeg lever som en dukke,
nogens nikkedukke.
Som rigdommens,
ensomhedens,
fjernhedens nikkedukke,
det er mig!

SUKKERFAR kommer ind.

SUKKERFAR:

Hej skat!
Hvem er det du taler med?

SUKKERMOR:

Hvem?
Fjernsynet ... mener du fjernsynet?

SUKKERFAR:

Ah, det handler om byen. Spændende!
Hør lige!

SUKKERMOR:

Det er bare ...

BORGMESTER UTOPIA (radio/fjernsyn):

*Havet tager landet
lisså stille,
lisså sikkert.
Men jeg vil bygge en by
som rejser sig af havet – igen.
Som lever og ånder med havet*

*Som flyder på havet.
Det er Øko Atlantis.*

SUKKERFAR:

Spændende!

SUKKERMOR:

Jamen, det er bare en nyhedssløjfe?

SUKKERFAR:

Hør lige, Sukkerskat, det er virkelig interessant. En by som rejser sig af h...

*Man hører skridt, det er BORGMESTER UTOPIA der nærmer sig.
SUKKERFAR genkender hende med det samme.*

BORGMESTER UTOPIA:

Må jeg?

SUKKERFAR:

Jamen, det er jo dig, du var lige var på tv?!

Man hører fortsat noget tv-lyd i baggrunden.

BORGMESTER UTOPIA:

God aften. Utopia.

Jeg er Borgmester her i Consequence City.

SUKKERFAR:

Fru Borgmester!

Fantastisk!

Jeg er Sukkerfar,

(peger på SUKKERMOR): det er Sukkermor.

BORGMESTER UTOPIA:

Fru Sukkermor!

Hr. Sukkerfar!

SUKKERMOR:

Hvordan er livet her?

Ud over de skønne, varme nætter?

(til sig selv): ... Fliserne, tæpperne ...

BORGMESTER UTOPIA:

Ud over nætterne er der havet,
havet vil komme,
store kræfter, som vi ikke kan ændre på
vil komme, ta' byen.

Den by vi sidder i nu
med det hotel vi sidder i nu
med den sal vi sidder i nu
med den sofa vi sidder i nu.

SUKKERFAR:

Nå! Sofaen ligefrem! Haha.

SUKKERMOR:

Det er forfærdeligt!

Der må ku' gøres noget!?

(til sig selv): Jeg vil hjem!

BORGMESTER UTOPIA:

Jeg har store planer her,
store planer med byen.

SUKKERMOR:

Ja?

SUKKERFAR:

Spændende!

SUKKERMOR:

Javel ...

BORGMESTER UTOPIA:

Jeg vil bygge en by som skal rejse sig af havet.

SUKKERFAR:

... af havet?

BORGMESTER UTOPIA:

Som en mobil øgruppe!

SUKKERMOR:

Er dét noget som findes?

BORGMESTER UTOPIA:

... Gigantiske pontoner,
ankret til havets bund.

SUKKERMOR:

Det er ikke noget som findes,
vel?

BORGMESTER UTOPIA:

Af lette og billige materialer,
det skal være en by som lever og ånder med havet,
med havet som ven!
Det skal være en by som lever og ånder med konsekvenserne.
Som kan flyde på konsekvenserne!
Den vil ...
Vi vil brede os som ringe i vandet!

SUKKER (skeptisk):

Ringe, ligefrem, ringe i vandet!?

SUKKERMOR:

Hvilke ... konsekvenser ... ? Store bølger...?

SUKKERFAR (mansplaining):

Hør her: I har brug for kystsikring, stormflodssikring,
tidevandsbeskyttelse,

gabioner til inddæmning, opfyldning,

cement, beton, glas, stål.

Sådan noget har vi hos os.

(til *BORGMESTER UTOPIA*): Jeg vil gerne investere!

BORGMESTER UTOPIA:

Vi har brug for

kloge hænder,

varme, kloge. Hurtige. Stærke.

Lette, billige materialer,

Vil I ...

Må jeg gi' et glas?

Skal vi sætte os og ta' et glas?

SUKKERMOR (til sig selv):

Inden vi skal hjem,

jeg glæder mig til vi skal hjem ...

SUKKERFAR:

Skal vi sætte os over i de bløde stole der?

*Lyde af mennesker der rejser sig fra
barstole og sætter sig i bløde stole.*

SCENE 3 - FEST

CONSEQUENCE CITY, Hotelbar

Tv-lyd i baggrunden. Klirren af glas og flasker osv.

SUKKERMOR (har hikke):

Hik!

Jeg er en hikkedukke,
nikkedukke!

SUKKERFAR:

Hahahaha!

En hikkenikkedukke!

BORGMESTER UTOPIA:

Din mor gav dig mælk at drikkedukke!

Hahaha! Meget mere end mælk!

SUKKERMOR:

Jaa!

BORGMESTER UTOPIA:

Men altså, min by: Øko Atlantis.

Tis, tis, tis,
hahahaha!

SUKKERFAR:

Op af havet!

BORGMESTER UTOPIA:

Op i røven!

SUKKERFAR:

Må jeg være med!

Jeg vil være med!

BORGMESTER UTOPIA:

Du SKAL være med!

SUKKERFAR:

De der pontoner,
er det ikke sikrere med diger,
en rigtig kunstig ø, mere seriøst,
fyldt op med jernmalm.
Hvis jeg skal investere så skal der være jernmalm,
og gigantiske porte der rejser sig
og holder havet ude.

ET APERSONLIGT KOR:

*Så kommer havet med sine syv bølger ind over jer!
Så kommer havet med sine syv bølger
ind over os alle!*

SUKKERFAR:

Hva' snakker de om!

SUKKERMOR:

Hvem?!

BORGMESTER UTOPIA:

Vi skal ikke beherske havet,
vi skal leve sammen med det.

SUKKERFAR:

Aj, helt ærligt, det vil aldrig gå!
Vi plejer at ... *(bliver afbrud af koret)*

ET APERSONLIGT KOR:

*Bølger af hævn, syv bølger:
En bølge for grådighed.*

**“VI ER FRA
KONSEKVEN-
LØSE.**

**VI HAR EN
RESERVATION.**

**NAVNET ER
SUKKERMOR.”**

En bølge for dumhed.

En bølge for skyld.

SUKKERFAR:

De er eddermæme fulde, de der!

BORGMESTER UTOPIA:

Hvem?! Arh, det er bare tv.

ET APERSONLIGT KOR:

En bølge for blindhed.

En bølge for hensynsløshed.

En bølge for grænseløs arrogance.

En bølge for dovenskab.

SUKKERMOR:

Hvor har de det fra?

BORGMESTER UTOPIA:

En bølge for Øko Atlantis ... tadaaaa!

Haha!

SUKKERFAR:

En bølge for ...

det ved jeg ikke, noget, haha! For ...

SUKKERMOR:

For hikke, pikke, mikke, fikke,

dikke, drikke, slikke, dukke!

Hvem fandt på det der med bølgerne?

SUKKERFAR:

Bølge op og bølge ned!

BORGMESTER UTOPIA:

Og så giver jeg den næste!

SUKKERMOR og SUKKERFAR:

Hahahaha! Vi vil have en bølge til!

SUKKERMOR:

Af ...

Af ...

Af!

Hahahaha!

SUKKERFAR:

Nu skal vi ta' ansvar! Bla, bla!

BORGMESTER UTOPIA:

Nu skal vi

rejse et nyt land!

SUKKERMOR:

Et hikke, mikke, fikke, slikke,
fuckedukkeland!

BORGMESTER UTOPIA:

Op med det!

Op og stå!

SUKKERMOR:

Hikke, mikke, slikke,
hakke, nakke, pakke ...

*Et rabalder lyder, støn og suk fra
SUKKERMOR der falder om – ned på gulvet.*

SCENE 4 - KATASTROFEN KOMMER

CONSEQUENCE CITY, Hotelbar

BREAKING NEWS-lyde. Man kan høre oversvømmelsen på telefoner og storskærme. Det er så smukt.

BREAKING NEWS (ligger under scenen i sløjfe):

Vandet skyller netop nu gennem Konsekvensløses gader!

Eksperter siger, at oversvømmelsen er en konsekvens af en forfejlet kystsikringsstrategi.

For stor vægt er blevet lagt på at holde konsekvenserne ude.

Det siger førende eksperter.

Breaking news: Vandet skyller netop nu gennem gaderne i Konsekvensløse.

Konsekvensløse ligger under vand.

Det sker som konsekvens af dårlig langsigtet planlægning.

For stor vægt er blevet lagt på at holde alting ude. Hvad som helst.

Det mener førende eksperter.

For stor vægt er blevet lagt på at skubbe alting væk og videre til andre steder.

Alt for stor vægt.

Breaking news: Vandet skyller!

Det mener førende eksperter.

SUKKERFAR:

Giv mig noget!

BORGMESTER UTOPIA:

Jeg trænger også!

Lyde af BREAKING NEWS og vand høres via elektronik/telefon.

SUKKERFAR:

Bardame! Svedebror!

SVEDEBROR:

Javel. Sådan! Værsgo.

Der lyder skænke-drinks-op-lyde. Samtidig hører man andre plaskende lyde fra telefoner og skærme. Kraftigere og kraftigere.

BORGMESTER UTOPIA (ser på sin telefon/tv):

HEY!

Det ser ud til,

det ser ud til, vi er i problemer!

Dvs. I er i problemer!

SUKKERFAR:

Aaaarrh, hvad er der nu!?

Nu gik det li' så godt.

BORGMESTER UTOPIA:

Digerne om Konsekvensløse er brudt sammen,

det hele vælter ind, alt, alting

vælter ind ... !

SUKKERFAR:

HAHAHAHA!

Alting vælter ind!

Bunde eller resten i håret!

Det kan ikke passe! Fake news!

Man kan høre BREAKING NEWS-lyde fra elektroniske devices.

SUKKERFAR (på sin telefon):

Aaaaaah, ok,

det ser ud til,

at vi får konsekvenser!

BORGMESTER UTOPIA:

Småååå søde konsekvenser!

SUKKERFAR:

Haha! Men det skulle jo have været her!?

De skulle have ramt her – ikke ... hos os?!?!?

BORGMESTER UTOPIA:

Nye boller på suppen, hva'?

(fuldesnakker totalt): Nye konsekvenser på bollen ...

Nye ... noget ...

SUKKERFAR (taler ind over BORGMESTER UTOPIAs fuldesnak):

Sådan har det altid været:

Her – ikke hos os, altså

Vi skider i DERES bukser ...

BORGMESTER UTOPIA:

Hvaffor noget?

SUKKERFAR:

Altså, vi skider i JERES bukser.

Ikke omvendt. Sådan har det altid været... ?

ET APERSONLIGT KOR:

En bølge for grådighed.

En bølge for dumhed.

En bølge for skyld.

SUKKERFAR:

Sådan har det altid ...

Det plejer altså at ... være ...

Syv bølger af pis og papir!

ET APERSONLIGT KOR:

En bølge for blindhed.

En bølge for hensynsløshed.

SUKKERFAR:

Det er nok bare en film.

ET APERSONLIGT KOR:

En bølge for dovenskab.

En bølge for grænseløs arrogance.

SUKKERFAR:

Det plejer altså at være os ...

Der skider i jeres bukser.

Der plejer ikke at være nogen som skider i vores...

du ved... bukser.

(kalder på SUKKERMOR):

Sukkerskat? Hey, hvor er du?

Sukkerskat, hvor er du?

Hvor er hun?

BORGMESTER UTOPIA:

Fuck. Jeg giver en omgang till!

En omgang af alt!

En bølge af hahahaha!

SUKKERFAR:

Vi vil have en bølge till!

Vi skal have syv! I alt!

BORGMESTER UTOPIA:

Ok! En omgang for grådighed.

En omgang for dumhed.

En omgang for skyld.

En omgang for blindhed,
for ... bla, bla, bla!
Blob!

SUKKERFAR (opdager SUKKERMOR):

Hov, hvad er der!?
Hun ligger ned!
Skat, sukkerskat, hvad laver du?

BORGMESTER UTOPIA:

Av min arm!

SUKKERFAR:

Skat? Har du bare lagt dig ned?!

BORGMESTER UTOPIA (om SUKKERMOR):

Haha! Hun tager en lur! Der er nok en som er løbet fra sit ansvar!
Der er nok en som er løbet fra sin pligt!

SUKKERFAR:

Pligt, pligt, pligt, pligt, pligt!

BORGMESTER UTOPIA (som i begyndende trance):

Der er nogen som har overbelastet systemet
ud over enhver rimelig grænse.
Ulykkesfugle!
Dødssejlere!
Græshopper, skovbrande, sort sol ...

SUKKERFAR:

Haha, det er mig! Hov?
Jeg synes jeg kan høre noget? Hvem er det?

SUKKERMOR (fjernt, forvrænget):

Jeg ... tydeliggør forbindelserne:
Ingen er alene. Ingen er alene.
Hvad ønsker I?
JEG ER kloak.
JEG ER kanal.
JEG ER KONSEKVENNS.

SUKKERFAR (med et slag helt alvorlig):

Hvad er det her?

SVEDEBROR (fjernt, forvrænget):

Jeg er ikke adskilt fra burhøns.
Jeg er ikke adskilt fra big data.
Jeg har åbne næsebor.
Jeg er åben for enhver.

SUKKERFAR:

Hvem ... ?
Der er også noget galt med ham?
... Gået i stykker ... ?

SUKKERMOR:

Jeg er modtagelig for besøg!

SUKKERMOR og SVEDEBROR:

Vi skal ikke fylde meget,
vi skal ikke kræve meget,
vi vil gerne læne vores kinder mod hinandens,
vi vil gerne stryge hinandens ... skærm.

SUKKERFAR (til BORGMESTER UTOPIA):

Hvad er det med dem?

BORGMESTER UTOPIA:

Ulykkesfugle!

Dødssejlere!

Græshopper, skovbrande, sort sol ...

SUKKERFAR:

Hvis drøm er det her? Hvis ...

Hvis drøm ... ?

SUKKERMOR og SVEDEBROR:

Alles hud mod alles ...

Alles skærme ...

Det er det,

det, vi, det,

vi vil.

SUKKERFAR:

Hvad er det du vil ... Sukker ...?

SUKKERMOR:

Lyse buer af lys under træerne,

en skinnende vej!

kabinen, brystet, er stille ...

kabinen, brystet, er helt stille som

glædestårer på gulvet,

tænk "sorg", tænk "slip",

tænk "nøgen", tænk

anklerne badet

i glædestårer ...

på en skinnende vej!

SUKKERFAR:

Hvad er der ... ? Sukkerskat ... hvad er det I ... vil ...?

SUKKERMOR, SVEDEBROR, BORGMESTER UTOPIA:

Vokse vores græs
på hinanden ...
Læne vores kød
mod hinandens ...
Vokse vores død
i hinanden ...

Vokse alles liv
på alt

på
...
på
...
P
...
p
...
p
...

Lyden af skum?! Klukkende vandlyde. Alle er rolige, alt er blidt.

THE STATE OF
DENMARK
HALLGRÍMUR
HELGASON
(ISLAND)

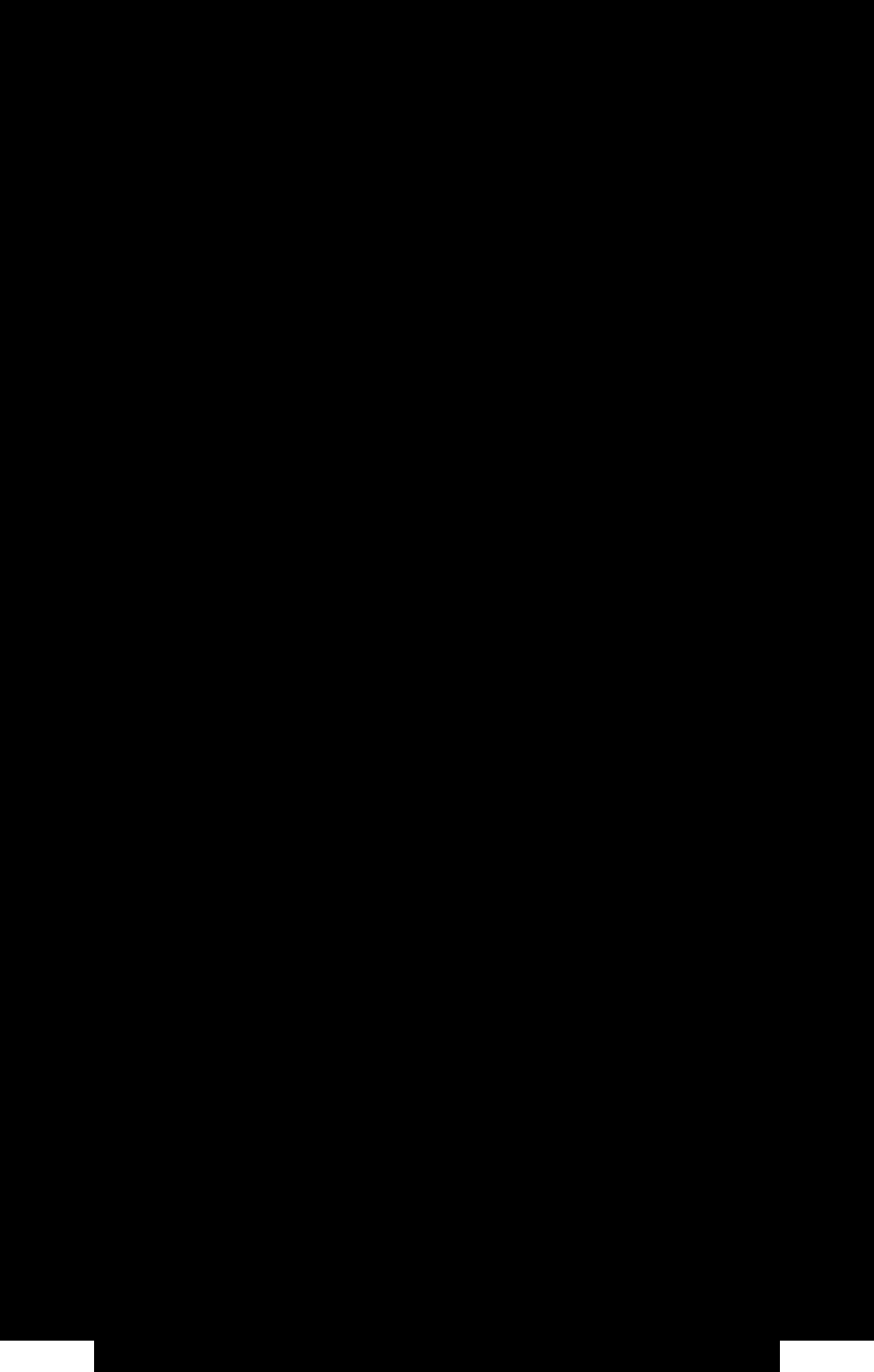
Instruktør: Amanda Linnea Ginman

Lydscenograf: Tomas W. Raae

Medvirkende: Zaki Nobel Mehabil
Jesper Lohmann
Marie Louise Wille

Oversættelse: Kim Lembek

*Indspillet på Frederiks Bastion i
København i april 2018*

KARAKTERER:

Aimar Jensen (programvært)

Birgitte Skovsgård (projektleder)

Christer Kaalund (presserådgiver)

Speaker

SPEAKER:

Og så er det blevet tid til vores nye program The State of Denmark her på P1. Aimar Jensen har gæster i studiet, der vil kommentere samfundsdebatten, som den kommer til udtryk i vores sprog og i medierne.

Kendingsmelodi/jingle.

AIMAR:

Hjertelig velkommen til alle jer lyttere derude. Og velkommen til vores første udsendelse i programmet The State of Denmark, som naturligvis henviser til den ældste samfundsdebat om vores ellers så dejlige land. I programmet tager vi temperaturen på vores samfund og diskuterer, hvor vi er på vej hen, og hvad der kan blive bedre. I dagens udsendelse skal vi fordybe os lidt i en allerede velkendt debat, som vi, efter vores mening, så måske alligevel ikke kender godt nok, nemlig det evindelige indvandrerspørgsmål. Vi vil sætte fokus på et særligt område eller for at være mere præcis, ja ... måske skal vi bare formulere det som et spørgsmål: Hvorfor er der så få nydanskere repræsenteret i Folketinget? Elleve procent af befolkningen repræsenteret af lidt over to procent af folketingsmedlemmerne. Hvad skyldes det, og hvad kan der gøres? Til at debattere dette spørgsmål har vi inviteret tidligere folketingsmedlem Birgitte Skovsgård, som for øjeblikket er projektleder i Københavns Kommune, hvor hun leder et indsatsområde i forbindelse med indvandrerspørgsmålet, et projekt, som kaldes "Ind fra entréen", som er en del af et internationalt initiativ i EU-regi, der kører parallelt i tolv byer. Det var noget af en præsentation af dig Birgitte, ha, ha.

BIRGITTE:

Ja, det må man nok sige ... ha, ha.

AIMAR: Og med os i dag har vi også Christer Kaalund, presserådgiver for Udlændinge- og Integrationsministeren. Velkommen til jer begge to.

BIRGITTE: Tak, og tillykke med det nye program, Aimar.

CHRISTER: Ja, tak.

CHRISTER lyder nervøs, man kan høre hans vejtrækning.

BIRGITTE: Det er jo fantastisk!

AIMAR: Tak skal du have og dejligt at have jer med her i den første udsendelse. Men lad mig begynde med dig, Birgitte, og gå direkte til sagen: Hvad er din forklaring på, at der ikke er flere folketingsmedlemmer fra indvandrer kredse?

BIRGITTE: Problemet stikker naturligvis dybt, både kulturelt og politisk, men ikke mindst rent menneskeligt. Måske er vi ikke gode nok til at stole på de nye gæster i vores lan-

AIMAR: Gæster? Ha, ha.

BIRGITTE: Nej, undskyld, nye indbyggere, nydanskerne! Vi er ikke ... ja, vi er endnu ikke nået dertil, hvor disse folk ... undskyld, hvor disse mennesker opfattes som vores medborgere, vi gør stadig forskel, vi nærer mistillid, vi er fulde af skepsis ... men som det fremgår af målsætningen for mit indsatsområde, så bliver der ingen reel integration, før vi inviterer indvanderne ind i stuen og trækker stolene ud til dem omkring magtens bord så at sige.

AIMAR: Christer ...?

CHRISTER: Ja, jeg kan godt erklære mig delvis enig i det synspunkt, men jeg mener samtidig, at forklaringerne skal findes andre steder. For eksempel mener jeg, at disse befolkningsgrupper også må gribe i egen barm og selv komme mere på banen, ja, i højere grad end vi hidtil har set dem byde ind med noget, for mulighederne er der jo. Nogle gange synes jeg godt, man kan anskue det lidt som fodbold, det er ligesom den verden, jeg kender bedst til, ha, ha.

AIMAR: Præcis!

BIRGITTE: Mænd ...

CHRISTER: For der har vi jo netop et system, hvor døren står åben for alle og enhver, trænerne vil kun have de bedste, uanset baggrund eller religiøse forhold, ja, for den sags skyld accent, og hvis man tænker det ind i den sammenhæng, er-

BIRGITTE: Men er du nu så sikker på, at det er tilfældet, at alle har samme muligheder der? Hvor mange indvandrere er der lige på de danske fodboldlandshold? Er der ikke kun ... Yussuf og Nadia?

AIMAR: Er der ikke også Zanka?

CHRISTER: Jo, netop. Måske er det bedst, at du lader os tale om fodbold, ikke?

BIRGITTE: Hvabehar ...

CHRISTER: Nej, det var min spøg, det er et par skønne gutter begge to, og hun også, selvfølgelig. Rigtig skøn ... en køn pige. Imponerende repræsentanter for landet og nationen. Det jeg blot ønsker at sige er, at den førte politik på området gør lige så lidt som fodbold forskel på den ene eller den anden, de, der vil, skal nok komme frem, så måske er det i sidste ende mere et spørgsmål om vilje. Hvis vi betragter landets kommunalbestyrelser, så ser vi for eksempel langt flere repræsentanter fra minoritetsgrupperne, og på den baggrund mener jeg sådan set, at samfundet som helhed er på rette spor, dørene står åbne, det er måske mere et spørgsmål om indstilling.

BIRGITTE: Netop, dørene står åbne, men der er ingen, som siger velkommen, ingen som inviterer dem indenfor, dørene står måske åbne, men vi er selv lukkede, vi bliver nødt til at møde dem med et åbent sind.

CHRISTER: Ja, netop med et åbent sind ...

CHRISTER siger det i en lidt underlig tone. Han er en smule ude af balance.

Herefter indtræder der en kort pause.

AIMAR: Lige netop! Men så er det også et spørgsmål om kulturen i partierne, sådan, hvordan strukturen er der. Christer, tror du for eksempel, at der er noget i dit parti, som kan virke som en hindring? Nu er du jo medlem af et parti, som indimellem er blevet kritiseret for jeres holdninger i indvandrerdebatten ...

CHRISTER: Absolut ikke! Vores oplevelse er, at vi får opbakning fra alle mulige mennesker, personer med vidt forskellige baggrunde, ja, selv fra folk, som kommer direkte fra verdens brændpunkter. Og dem tager vi imod med åbne arme, og de gør fremskridt inden for partiet og–

BIRGITTE: Skal man tro jeres minister, så kan man nu ikke ligefrem se, at–

CHRISTER: *(Hidser sig mere og mere op)*
Birgitte, må jeg spørge dig om, hvor mange folketingsmedlemmer I har af muslimsk oprindelse?

BIRGITTE: “Muslimsk oprindelse?”

CHRISTER: Ja, eller ... Er situationen måske bedre hos jer? I har ét folketingsmedlem af anden etnisk oprindelse! Ét! Præcis det samme som os. Vi har også ét. Alligevel fremstiller I det altid, som om jeres parti ... Jeg er simpelthen

dødtræt af at stille op til de her diskussioner i medierne, hvor jeg får tildelt en rolle som den skyldige i en eller anden forbrydelse, jeg mener, I fører jer frem, som om det er jeres debat, som om alle andre er skyldige, mens I blot-

BIRGITTE: Vi ser det nu bare som en fælles opgave.

CHRISTER: Nej, I ser det netop ikke som en fælles opgave. I gør forskel på folk. I opfatter jer selv som de gode, de hellige, I er overbeviste om, at I er bedre end os andre, fordi I er så gode mod de svage, men tænk lige over det: Er det ikke udtryk for en god portion arrogance at opfatte disse mennesker som svage?

BIRGITTE: Jeg har aldrig opfattet indvandrere som svage.

CHRISTER: Nej, måske taler jeg ikke lige netop om dig.

BIRGITTE: Hvad mener du?

CHRISTER: Ja, du elsker dem jo, ikke?

BIRGITTE: Elsker?

CHRISTER: (*Mister totalt selvbeherskelsen*) Ja, du elsker dem så højt, at du går i seng med dem!

“DIT

NEJ

ER IKKE

MIT.”

Stilhed.

AIMAR: Ja, vi skal måske prøve at holde det på et mere generelt-

BIRGITTE: Christer, jeg ... er du ...?

CHRISTER: Jeg ønsker blot, at det kommer frem her, at Aimar og Birgitte elsker hinanden, at de har en hemmelig affære. Og det må siges at være aldeles upassende at invitere mig ind til det her program sammen med hende – og det uden mit vidende. De har kendt hinanden i ... ja, i hvor lang tid er det, I har kendt hinanden?

AIMAR: Jeg vidste ikke, at I ...

BIRGITTE: For guds skyld, Christer!

AIMAR: Du må virkelig undskylde, Christer, men jeg-

BIRGITTE: Hvad taler du om?

AIMAR: Kære lyttere, vi tager lige en kort ...

AIMAR forsøger at afbryde udsendelsen, men CHRISTER taber fatningen, springer op og forhindrer ham i det. Vi hører håndgemæng i studiet. De støder ind i mikrofonen. CHRISTER får fat i AIMAR og holder ham i et fast greb.

Og pludselig ændrer CHRISTER tone og begynder at tale i en helt anden stil, som om han stod på en antik scene.

CHRISTER: Kære lyttere, spids nu ører, lyt nu nøje efter, hør nu støn fra ham, som stønner gode stunder i mit soveværelse–

BIRGITTE: Christer!

CHRISTER: –i mit soveværelse, i mit sengetøj, i mit hjem, i selv samme hjem, hvor jeg har slidt og slæbt mit halve liv for blot at se denne slange krybe ind, dette kryb, som opsøgte kilden selv ...

BIRGITTE: *(Grædefærdig)* Er du gået fra forstanden?

AIMAR: Slip mig!

CHRISTER: Der hvor mine børn blev undfanget, der hvor min lykke blomstrede, der hvor mit folks ting står. Der krøb han ind, så sig omkring og udspyede sit langvejsfra medbragte stympersnot, sine ørkendråber, lod dem regne ned over de danske æg, over deres måbende, åbenmuede dumhed, deres venstreorienterede dumhed, deres velmenende, venstreorienterede dumhed. Kære lyttere! Lyt nu til de samme støn, som stønnede i vellystens stund, hør nu deres klang, er den en anden? Fuld af fortrydelse? Anger?

AIMAR: Lydmand!

CHRISTER: Ja, hvor er du, lydmand? Kom nu hid og optag lyde, som høres, når den triumferende glæde, det

mægtige mørkevæsen trækkes frem i
dagslyset, hvor højt kan det så jamre?

*CHRISTER forstærker sit greb, AIMAR jamrer.
BIRGITTE rejser sig hurtigt op, så man kan høre
hendes stol.*

BIRGITTE: Christer, nej!

CHRISTER: “Nej,” siger hun nu, men sagde det
ikke før. Ja. Med ordet “Nej” hun
afsked med ham tager, men skulle
hellere have hilst ham sådan.

BIRGITTE: Nej!

CHRISTER: Dit nej er ikke mit.

AIMAR: Aaaargh!

BIRGITTE: Har du tænkt dig at slå ham ihjel?

CHRISTER: Ikke lige med det samme, programmet
er ikke færdigt. Man skal helst undgå
at slå programværtten ihjel under
første udsendelse, man skal helst
undgå at slå en af værkets hoved-
personer ihjel i første akt eller i hvert
fald først hen mod slutningen af det.

AIMAR: Aaaargh!

*Vi hører tumult. AIMAR kommer fri, men CHRISTER
får fat i ham igen og klasker ham op ad væggen i
studiet. Vi hører en stol vælte omkuld.*

CHRISTER: Du synes nok, du er en værre karl, men her er Holger Danske! Med sit lille, men skarpe sværd!

CHRISTER tager en hobbykniv frem.

BIRGITTE: Åh, my God! Christer, er du–

AIMAR: Jesus ...

BIRGITTE: Jeg beder dig, Christer, lad os tale om det.

CHRISTER: Ja, lad os tale om det, det her er jo et debatprogram, ikke? Lad os tale sammen. Vi er kommet her for at tale sammen.

CHRISTER slipper AIMAR, men truer ham med kniven. AIMAR synker klynkende sammen. Vi hører ham glide ned langs væggen og kan høre den forpustede CHRISTER. BIRGITTE knæler ved siden af AIMAR.

CHRISTER: Ja, bøj dig nu over ham, bøj dig og al din ære over ham, bøj dit fædreland, alt det dyrebare, vi havde ...

BIRGITTE: Christer, du ... Christer, det er ikke ham.

CHRISTER: Mage til vrøvl.

BIRGITTE: Det er ikke ham, han hedder Amir, ikke Aimar, det er en misforståelse, du blander dem sammen!

CHRISTER: Amir, Aimar, Amor ... kommer ud på et. Har alle den samme kamel mellem benene!

BIRGITTE: Hvad i al verden har du gang i, Christer?

CHRISTER: Har alle den samme kamel mellem benene!

BIRGITTE bliver nu rolig og velovervejet, befinder sig på samme niveau som CHRISTER. Også hun begynder at tale som en person i et antikt drama.

BIRGITTE: Og alle har I det samme svin mellem benene. Se dig selv! Der står du som alle tiders handyr med sværdet dirrende af dundrende fejhed (bare for at orientere lytterne, så truer han os med en hobbykniv, alle tiders mest latterlige våben), og tror, at denne ynkværdige mandeklich   g  r dine følelser en tjeneste og dig selv til en helt. Forst  r du ikke, at det at trække en kniv blandt knivl  se, at svinge et våben mod ubevæbnede, blot er den ældste form for at række hånden op og sige: "Okay, jeg er godt nok den dummeste!"

CHRISTER: Hold kæft!

BIRGITTE: Og den, der retter en kniv mod os, er-

CHRISTER: Hold kæft, kvinde!

BIRGITTE: Og den, der retter sin knivspids mod os, truer os ikke, men tiden, som uafbrudt og på samme tid flyder frem fra alle retninger,

som en flod fra alle fjelde på samme tid, som en funklende, usynlig strøm, ingen kan lægge hånd på, men som dog klæber til alles hænder, for alle er vi lænket til dens minutter og sekunder. Og naturligvis kan intet standse den og allermindst et knivsblad, selv om mange altid forsøger, for så tåbelig er mennesket, det anser sig for verdens herre og dermed også tidens uden at forstå, at enhver form for vold i sin inderste kerne blot er et ynkeligt oprør mod tidens gang, voldsmanden nægter at lade sig bære frem af livets strøm og vender sig mod den, prøver at skyde eller stikke, men vil altid blive den lille med dette sit latterlige forsøg. Christer, du standser ikke en flod med en kniv.

CHRISTER: Du begik en forbrydelse. Du voldtog mit liv. Det er dig, der er volden, ikke mig.

BIRGITTE: Så dræb mig, ikke ham. Han er uskyldig. Hans eneste forbrydelse er, at han hedder Aimar. Hans eneste skyld er hans navn.

CHRISTER: De er alle ens. Alle ude efter jer, disse lyshårede, naturlige, flagrende ...

BIRGITTE: Du har en stor opgave foran dig.

CHRISTER: Hvad?

BIRGITTE: Du bliver nødt til at slå dem alle ihjel. Tusindvis af mennesker over hele landet.

CHRISTER: En er nok for mig.

BIRGITTE: Således taler en terrorist. Nu er du terrorist. Som bekæmper tidens strøm. Som forsøger at forsvare dit fædreland mod historiens gang, men i virkeligheden forsvarer det mod kærlighed, menneskelighed, medfølelse med folk, som-

CHRISTER: Det her er ikke politik! Det er et personligt opgør! Den mand der-

BIRGITTE: Det er ikke ham!

CHRISTER: Du lyver. Nu ser jeg alt klart. Ham der er nok for mig.

Kort pause.

BIRGITTE: Én er nok for dig, siger du, men den der mand er jo mindre end en, han er kun halv, halv udenlandsk, halv indenlandsk. Så har du kun en halv grund til at slå ham ihjel, du mangler den anden halvdel, den, som gik i seng med mig, den, som jeg foretrak i stedet for dig, for din vrede er halvt fysisk, halvt racistisk, og din kniv kan kun tilfredsstillende denne vrede halvt, for den der mand har intet gjort ...

Man hører CHRISTER skubbe knivens blad længere ud. Han taler med en koldblodig, men også forrykt ro.

CHRISTER: Se, hvor den lille kniv lyner. Se, hvor syg den er efter at snitte i dit sprog. Forvandle dine ord til blod.

BIRGITTE: Jeg ser nu kun en gammel kliché lyne, en gammel mandekliché. Det er den gamle historie om igen. Æren krænkes, vanvid tændes.

CHRISTER: Jeg behøver ingen diagnose fra sygdommen selv.

BIRGITTE: Når smittebæreren selv bliver smittet, er alt håb ude.

CHRISTER: Hvad mener du?

BIRGITTE: Din jalousi er så vanvittig, fordi den blev født af egne brister. Det var dig, som belærte mig om den med dine gentagne "fejltrin". Ondt er det at blive ramt af egen ild.

AIMAR kommer med besvær på benene.

CHRISTER: Bliv, hvor du er!

BIRGITTE: Aimar, nej, pas på!

AIMAR: Åh ...

CHRISTER: Bliv, hvor du er!

AIMAR lytter ikke til advarslerne, lægger en albue op på bordet og maver sig nærmere mikrofonen.

AIMAR: Kære lyttere, jeg vil gerne give jer en uforbeholden undskyldning for, hvordan denne udsendelse har udviklet sig. Meningen var at sætte de nyligt ankomnes mangelfulde repræsentation til debat. Hensigten var ikke at debattere husspektakler

blandt dem, som har boet her længe. Ej heller at vi skulle blive vidne til dem og ofre for dem. Og selv om den der kniv, denne åh så smukke hobbykniv, endnu ikke har skåret i kød, har den skåret i hverdagens normer, skåret de rettesnore over, som holder os oppe, holder os på måtten, holder det her samfund flydende. Her åbner der sig et nyt syn eller rettere sagt et sår. For nu er jeg endnu engang blevet mindet om, at sådan har det været det halve af mit liv, at mit navn har udløst en halvtøven, et halvoprigtigt smil her og der, en halvhjertet ros og en halvlunken mistanke om, at jeg havde halvondt i sinde, ikke er hel, ikke helt og holdent er en Jensen. Min mor kom fra Syrien længe før, det kom på mode at være fra Syrien, at være imod dem, som kommer fra Syrien, at tage godt imod dem, som kommer fra Syrien, at være krigstraumatiseret og fra Syrien. Så på sin vis har halvdelen af mine gener været gæst i det her land, dette fine land, jeg har så stor lyst til at tjene, for det er mit fædreland, hvor underligt det end lyder, et land, der har været lige så godt for mig som en god far kan være, men samtidig lige så dårligt som en ond far kan være, for opdelingen af mit blod i to halvdele kræver af alt, som møder mig, at det reagerer halvt om halvt. På den måde har jeg efter bedste evne blandet godt og ondt og forsøgt at blande ondt og godt. Min glæde har aldrig været fri for angst, min angst aldrig fri for glæde. Selv om det altid varmer om hjertet med en smuk invitation, eller et godt jobtilbud, er man altid i syv sind: De inviterer mig kun, fordi jeg er halv araber, jeg skal sidde med til bords, så de kan få det bedre, og jeg kom på det her program, så institutionen får et bedre image. Jeg skal være et sandhedsvidne for, at det her land er et godt land

ligesom de der to folketingsmedlemmer og de to, tre spillere på herre- og damelandsholdet. Men at være et sandhedsvidne kan være en kæmpe løgn, for ingen er altid sand, ingen kan sige sig helt fri for løgne eller halvløgne, skuespil og gas, så derfor kan et løgnefrit menneske blive den allerstørste løgn. Og man kan nogle gange få for meget af det gode, så man glæder sig over det ene onde blik, der møder en i toget, glæder sig over det oprigtigt onde sind. Kære lyttere, jeg ved, at det er en glæde for jer at se mit navn på DR's hjemmeside. Det er så smukt at betragte den fuldendte fusion mellem Aimar og Jensen, Damaskus og Danmark, Østen og Vesten, I glæder jer over at se de to ord stå så fredeligt side om side uden nogen standende strid mellem sig og danne et dejligt smil, og ja, det er mit smil på det medfølgende billede, og det her er min første udsendelse, og I hørte, hvordan det gik.

Uden for studiet hører man politiets specialenhed rumstere rundt.

AIMAR:

Jeg fremsiger disse ord foran en mikrofon, men også foran spidsen på en kniv. Enten angriber han mig, eller de stormer studiet, jeg kan høre dem derude, kære specialenhed, jeg kan høre jer derude, og jeg vil bede jer give mig lidt mere tid, jeg vil ikke dø lige med det samme, den her monolog er skrevet til at vare lidt længere. Men når den er afsluttet, vil jeg gerne dø, som Amir eller Amor, for den som er i mindretal har intet navn, men hedder dog alle navne, han er altid en del af helheden, lænket til sine brødre og søstre, deres navnløse navnebror, med den nysankomnes ansigt, gæstens ansigt, "det der folks" ansigt, du får ikke lov at være dig, blot et

menneske, individ, sær og den slags, nej, du er altid en del af en helhed, "dit folks" repræsentant, du er for altid et folketingsmedlem, vi, som tilhører "dette folk" er i realiteten alle folketingsmedlemmer, valgte repræsentanter, og vi dømmes eller fordømmes alle af det, som en af os siger eller gør. Men kære lyttere, jeg spørger: Hvad har I tænkt jer at gøre med os, I, de nordiske landes indbyggere? I, der lever under de bedste levevilkår i menneskets historie, og som har skabt verdenshistoriens bedste samfund, I, som vil gøre alt godt og lever i overflod og stort set uden vold, I, som har fået så godt greb om jeres liv, at det nærmest er lykkedes at udrydde kriminalitet i jeres lande og gøre den til en eksportvare i form af bøger og fjernsynsserier, I, som ved og ønsker at vide, at I er de bedste mennesker i verden, som bor i de bedste lande i verden, I har trods alt dette endnu ikke gjort op med jer selv, hvor gode I vil være. I Danmark er elleve procent af befolkningen født i andre lande, i Norge er det femten procent, i Sverige sytten, i Island kun ni procent, og det selv om landet nærmest er ubebygget, og i Finland blot syv procent, hele syv procent. Ønsker I kun at være syv procent gode, kun ni procent gode, kun elleve procent gode, kun femten procent gode, kun sytten procent gode? Ville det være umuligt at være hundrede procent god? Hvorfor er jeres lande lukket for folk i nød? Er kultur vigtigere end menneskeliv? Er jeres nationalretter i farezonen, så fantastiske som de nu er? Er jeres landshold i fare? Jeres sange til Melodi Grand Prix'et, som alle er på engelsk? Nej, I åbner døren og slipper folk indenfor, indtil alt det hårde arbejde, alle møgjobbene, som I ikke længere selv gider at passe, er taget, og så smækker I døren i og låser, for de gode jobs giver

I ikke fra jer, de gode jobs er til jer selv, de gode huse og det gode liv. Men indimellem sender I jeres folketingsmedlemmer, repræsentanter og journalister sydpå for at gøre jer bekendt med situationen i de krigshærgede områder og i flygtningelejrene, hvor de måske får lov at håndplukke tre smukke familier, de kan invitere med hjem, så den hjemlige befolkning får det en smule bedre, og så bliver de placeret et sted, hvor der er alvorlig mangel på folk, fortrinsvis på landet, på steder, hvor næsten ingen vil bo. Vi er så gæstfri, vi er så gode, I er så gæstfri, I er så gode, men alligevel langt fra at være helt gode, dog elleve procent gode, for tolv procent ville være for meget.

Stilhed. Vi hører BIRGITTE snøfte og CHRISTER trække vejret tungt.

BIRGITTE: Du godeste.

AIMAR: Ja ... mens jeg fremsagde denne monolog blev én asylansøger udvist, og tre børn døde i flygtningelejrene i Azraq og Hadallat, mine halvbrødre og halvsøstre. Nå, men, nu er jeg altså færdig, tiden er løbet fra os, nu må du slå mig ihjel. Og du har helt ret, jeg hedder Amir, jeg gik i seng med din kone, jeg sover sammen med hende hver nat, i din gamle seng, i din gamle lejlighed, hvor dine børn sover i værelset ved siden af, jeg hedder Amir, her er min hals, værsgo, du kære danske hobbykniv ...

Stilhed.

CHRISTER: Kujon.

Vi hører CHRISTER smide hobbykniven på bordet.

CHRISTER:

Slip mig ud.

Døren går op, man hører specialenheden trænge ind og gribe CHRISTER. Han stritter ikke imod. Lydene viger for programmets kendingsmelodi/jingle. Musikken får lov at spille en tid.

Musikken dæmpes, og SPEAKER høres.

SPEAKER:

Her slutter så The State of Denmark, det nye debatprogram med programværten Aimar Jensen. Klokken er nu ____ minutter i _____. Næste udsendelse her på P1 er Turen går til Maven, som begynder på slaget _____. Det er Signe Thea Andersens program om madlavning fra nær og fjern. Denne gang fortæller hun om madtraditioner i Kurdistan, rejser rundt i lokalområder og har inviteret gæster i studiet. Men indtil da spiller vi lidt musik. _____ spiller _____ af _____. *(frit musikvalg)*

OPUS

73

DANIEL

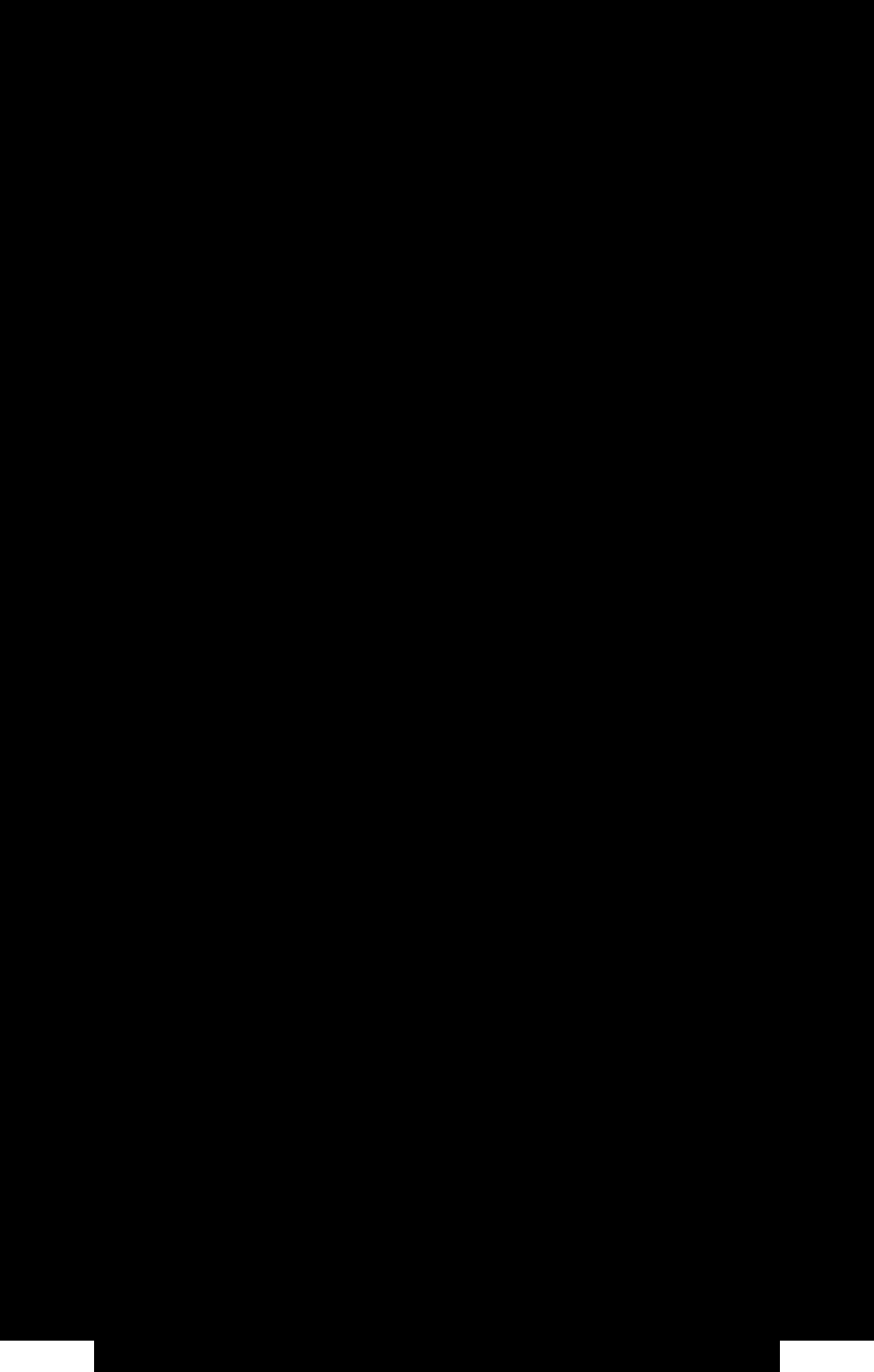
DENCIK

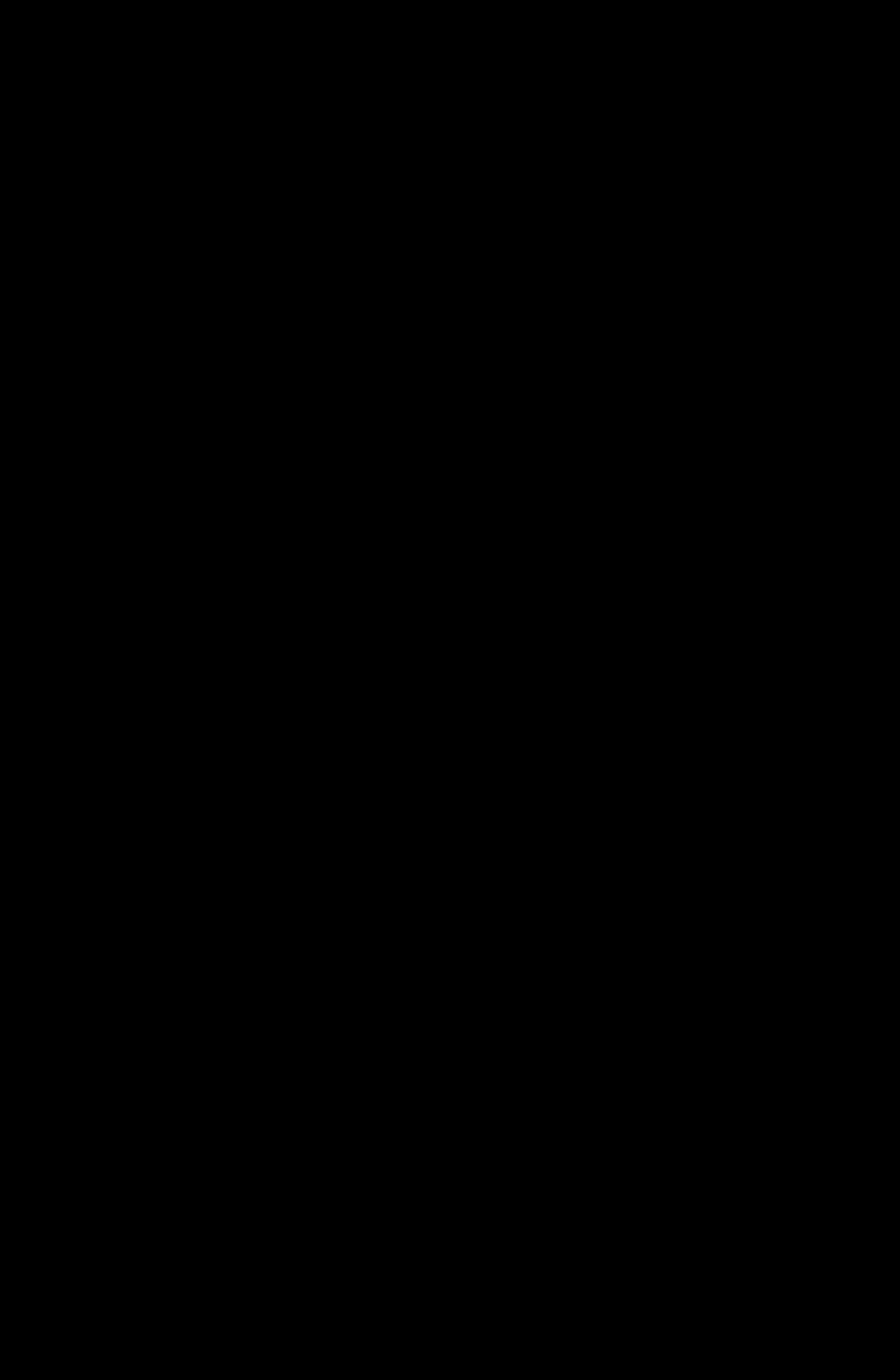
Instruktør: Maria Kjærgaard-Sunesen

Lyds scenograf: Simon Brinck

Medvirkende: Pilou Asbæk
Danica Curcic

*Indspillet på Frederiks Bastion i København
i april 2018*

Kompakt mørke. En kvinde ånder forventningsfuldt.

HUN:

Hallo?

Der lyder et par ringetoner. Så besvares opkaldet, men tavst.

HUN:

Hallo?

HAN:

Ja?

Hans stemme kommer gennem en telefon.

HUN:

Hej. Hvem er det?

HAN:

Det er dig, der ringer til mig.

HUN:

Ja. Det ved jeg godt. Men jeg prøver bare at ringe til en eller anden.

HAN:

Hvorfor?

HUN:

For at høre, hvad der er sket.

HAN:

Hvad er der sket?

HUN:

Der blev helt mørkt. Efter et brag. Jeg tror, der lød et højt brag, men jeg er kommet lidt i tvivl. Jeg tror måske, jeg har sovet. Det virker, som om jeg har fået støv på kroppen. Støv eller sod. Jeg kan ingenting se. Jeg er ikke sikker på, hvor jeg er. Alting er så mørkt. Selv min skærm på telefonen er helt sort. Så jeg er faktisk overrasket over, at den virker. Jeg prøvede at ringe til nogen, jeg kender. Men det kunne jeg ikke finde ud af. Er der ikke mørkt, hvor du er?

HAN:

Nej, nej.

HUN:

Hvor er du henne?

HAN:

Hvad mener du?

HUN:

Hvis du prøver at beskrive, hvordan der ser ud hos dig, kan det være, at jeg forstår, hvad der er sket med mig, hvor jeg er henne.

HAN:

Kender vi hinanden?

HUN:

Det tror jeg ikke. Måske. Man ved aldrig. Men jeg tror det ikke.

HAN:

Du, jeg lægger på nu.

HUN:

Du må ikke lægge på!

Stilhed.

HUN:

Det har taget mig timevis at få
fat i dig.

HAN:

Hvad vil du mig?

HUN:

Jeg ved det ikke.

HAN:

Så bliver det jo ret svært.

HUN:

Jeg kan ikke forstå, hvorfor jeg
ikke kan se noget som helst.

HAN:

Måske er du blevet blind.

HUN:

Nej, det tror jeg ikke.

HAN:

Du ved det måske ikke?

HUN:

Jeg føler godt, jeg kan se. Der er bare ikke noget at se.

HAN:

Er du indendørs eller udendørs?

HUN:

Jeg ved det ikke engang. Her er meget plads i alle retninger. Man kan gå længe uden at støde ind i noget som helst. Det føles, som om jeg er udenfor, men der er ikke nogen vind, der er ikke nogen fugle, underlaget jeg går på er en slags nopret grus, som ligesom sidder fast, så det er ikke grus.

HAN:

Måske er du i en lufthavn?

HUN:

En lufthavn. Tror du virkelig?

HAN:

Muligvis. Kan du ikke huske, hvad du skulle, før der lød et brag?

HUN:

Nej. Jeg har ingen minder, føles det som.

HAN:

Men der lød et brag, sagde du?

HUN:

Jeg mener, at der lød et brag. Men jeg kan ikke huske det. Jeg kan bare huske, at jeg vågnede op.

HAN:

Hvor?

HUN:

Her i mørket.

HAN:

Med støv i hovedet?

HUN:

Ja. Jeg vil sige, her kunne godt være lidt støvet. Jeg ved det ikke hundrede. Jeg har prøvet at gå tilbage til det sted, jeg kom fra, men jeg kan ikke finde det længere.

HAN:

Hvor lang tid har du været det sted, hvor du er nu?

HUN:

Hæng lige på.

Stilhed. Susen i en ekkodal. Den galopperende lyd af frekvensforstyrrelser på en mobil. Spøgelsesheste i flok. Efterfulgt af stilhed.

HAN:

Er du der stadigvæk?

HUN:

Ja.

HAN:

Hvad var det?

HUN:

Jeg synes, jeg kunne høre noget.

HAN:

Hvad?

HUN:

Det lød som heste.

HAN:

Der er ikke så god dækning. Rytmen kan godt minde om galop. Det er i grunden mærkeligt.

HUN:

Jeg troede, der kom nogen ridende.

HAN:

Altså, ridende?

HUN:

Men de er væk nu igen.

HAN:

Så prøv at følge den lyd, du hørte.

HUN:

Ja, men jeg ved ikke, hvor den kom fra.

Det var, som om den kom fra oven.

HAN:

Fra oven?

HUN:

Ja.

HAN:

Det forstår jeg ikke. Kan du gå op?

HUN:

Hvordan?

HAN:

Det ved jeg ikke.

HUN:

Man kan ikke komme op. Måske, hvis der er en elevator et sted. Jeg ved ikke, hvordan jeg ellers skal komme op.

HAN:

Kan du komme ned?

HUN:

Nej. Eller jo. Det føles, som om det går jævnt ned ad bakke. Det føles, som om det hele hælder en smule. Jeg er nogle gange lidt bange for at falde forover, når jeg går her.

HAN:

Så kom lydene bagfra.

HUN:

Hvordan kan du vide det?

HAN:

Det er jo logik.

HUN:

Okay.

HAN:

Kan du vende dig om?

HUN:

Ja.

HAN:

Prøv at gå den anden vej, så.

HUN:

Okay. Nu går jeg den anden vej.

HAN:

Går det op ad bakke nu?

HUN:

Nej, det går stadig kun nedad.

En lille tænkepause.

HAN:

Det kan ikke lade sig gøre.

HUN:

Nej ...

HAN:

Tager du pis på mig?

HUN:

Hvad?!

HAN:

Jeg har ikke tid til at snakke mere med dig.

Men han lægger ikke på.

HUN:

Hvorfor har du ikke tid?

Bare tavshed.

HUN:

Hvad skal du?

HAN:

Jeg lægger på nu.

HUN:

Nej! Det må du ikke. Undskyld, hvis jeg sagde noget dumt. Det var ikke meningen at gøre dig vred. Undskyld.

HAN:

Jeg er ikke vred.

HUN:

Men du må ikke lægge på. Du kan bare gøre, hvad du skal gøre, men du må ikke lægge på.

HAN:

Jeg skal sove.

HUN:

Jeg ville så gerne vide, hvordan der ser ud hos dig.

HAN:

Hvorfor?

HUN:

Det kunne måske give mig nogle ledetråde. Jeg prøver bare at forstå, hvad der er sket.

HAN:

Jamen, der er ikke sket noget hos mig.

HUN:

Er der lyst?

HAN:

Nej, ikke så lyst igen. Men der er heller ikke kulravende mørkt som dér, hvor du åbenbart ringer fra. Jeg ligger i sengen. Jeg har slukket alle lys. Jeg skal sove. Jeg har taget nogle sovepiller.

HUN:

Hvorfor har du det?

HAN:

Ellers kan jeg ikke sove.

HUN:

Ligger du i en seng?

HAN:

Ja, hvad er der med det?

HUN:

Det havde jeg glemt. Det havde jeg glemt, at man også kunne.

HAN:

Men du skal ikke lægge dig ned.

HUN:

Jeg har heller ingen seng.

HAN:

Selv om du havde.

HUN:

Hvorfor ikke?

HAN:

Fordi så finder du aldrig ud. Du må bare blive ved med at gå. Det er sådan, det er. Går du nu?

HUN:

Ja.

HAN:

Prøv at standse et øjeblik.

HUN:

Skulle jeg ikke gå?

“JEG TROEDE,

DER KOM NOGEN

RIDENDE.”

HAN:

Det styrer du selv.

HUN:

Hvad synes du?

HAN:

Stop. Stop lige.

HUN:

Okay.

HAN:

Hvad så?

HUN:

Nu er jeg standset.

HAN:

Og hvad så?

HUN:

Der er ikke nogen forskel.

HAN:

Men nu kan du sætte dig ned.

Eller kan du ikke det?

HUN:

Jo, det kan jeg godt. Sagens.

Skal jeg gøre det?

HAN:

Ja, sæt dig ned.

HUN:

Nu sidder jeg ned.

HAN:

Godt.

HUN:

Er det?

HAN:

Ja, ja.

HUN:

Hvad skal jeg gøre nu?

HAN:

Nu kan du prøve at lægge dig ned.

HUN:

Okay.

HAN:

Ligger du ned?

HUN:

Ja.

HAN:

Ligger du på ryggen?

HUN:

Ja.

HAN:

Er du nøgen?

HUN:

Hvad?

HAN:

Det kunne jo godt være.

HUN:

Jeg har nogle bukser på. Jeg har en bluse og nogle sko. Er du da nøgen?

HAN:

Ja, det er jeg.

HUN:

Helt nøgen?

HAN:

Splitternøgen. Prøv også at tage noget af dit tøj af.

HUN:

Nej.

HAN:

Hvorfor ikke?

HUN:

Hvad nu, hvis ikke jeg kan finde det igen?

HAN:

Jamen, det ligger bare ved siden af dig.

HUN:

Så kommer jeg måske til at fryse.

HAN:

Er det da koldt nu?

HUN:

Nej, det er meget behageligt. Her er faktisk ret varmt.

HAN:

Så tag dog noget af dit tøj af.

HUN:

Hvorfor?

HAN:

Jamen, ellers kan jeg bare lægge på.

HUN:

Du må ikke lægge på.

HAN:

Så tag din bluse af.

HUN:

Så er jeg nødt til at sætte mig lidt op.

HAN:

Det er fint.

HUN:

Okay.

HAN:

Har du gjort det nu?

HUN:

Ja, jeg er i gang.

HAN:

Godt. Sig til, når du har gjort det.

Jeg falder måske i søvn imens.

HUN:

Nej, lad være. Så, nu har jeg taget min bluse af.

HAN:

Læg den til højre for dig, så du kan huske, hvor den ligger.

HUN:

Okay. Hvad skal jeg så gøre?

HAN:

Nu skal du tage dine bukser af.

HUN:

Nej. Er du sikker?

HAN:

Ja.

HUN:

Jeg er nødt til at tage skoene af først, så.

HAN:

Jamen, så tag skoene af.

HUN:

Okay. Jeg har bundet dobbeltnude.
Det tager lige noget tid. Det tager
lige noget tid.

HAN:

Bliver det i dag, eller hvad?

HUN:

Ja.

HAN:

Læg dem bare til højre, når du
er færdig.

HUN:

Et øjeblik.

HAN:

Har du forresten bh på?

HUN:

Nej.

HAN:

Nej? Så du er bare helt topløs
lige pludselig?

HUN:

Ja.

HAN:

Har du taget skoene af nu?

HUN:

Nu har jeg.

HAN:

Og lagt dem til højre?

HUN:

Ja.

HAN:

Så tag bukserne af.

HUN:

Og læg dem til højre?

HAN:

Lige præcis.

HUN:

Så. Nu har jeg gjort det.

HAN:

Er du nøgen?

HUN:

Ja, nærmest.

HAN:

Har du trusser på?

HUN:

Ja.

HAN:

Dem kan du bare beholde på.

HUN:

Hvorfor?

HAN:

Jamen, vil du gerne tage dem af?

HUN:

Det ved jeg ikke.

HAN:

Du må gerne tage dem af, hvis ikke du kan lade være.

HUN:

Lige et øjeblik.

HAN:

Jeg skal nok vente.

HUN:

Jeg lægger dem også til højre.

HAN:

Smart.

HUN:

Så. Nu er jeg splitternøgen ligesom dig. Jeg har kun min telefon på mig.

HAN:

Vil du sove?

HUN:

Jeg er ligeglad. Bare du ikke glemmer mig.

HAN:

Så rejs dig op.

HUN:

Skal jeg rejse mig?

HAN:

Ja.

HUN:

Hvad med mit tøj?

HAN:

Det lader du bare ligge.

HUN:

Jeg er bange for, at jeg ikke kan finde det igen, hvis jeg forlader det.

HAN:

Går det stadig ned ad bakke, hvor du er?

HUN:

Ja, det føles lidt sådan.

HAN:

Så du har lagt dit tøj på en slags skråning?

HUN:

Ja, det har jeg vel.

HAN:

Og nu er du nøgen og barfodet.

HUN:

Ja.

HAN:

Så gå ti skridt frem.

HUN:

Hvorfor?

HAN:

Det ved jeg ikke. For at se, om du kan finde tilbage. Så du ved, at du ikke bare går i ring. Det lyder lidt, som om du går i ring.

HUN:

Men skal jeg gå ti skridt frem?

HAN:

Ja. Eller ni. Det må du selv om. Du må gerne tælle højt.

HUN:

En. To. Tre. Fire. Fem. Seks. Syv. Otte. Ni. Ti.

HAN:

Sådan.

HUN:

Hvad så?

HAN:

Så vend dig om. Hundrede og firs grader.

HUN:

Det er svært at afgøre, hvad der

præcis er hundrede og firs grader i mørket.

HAN:

Vend dig stik modsat.

HUN:

Nu har jeg vendt mig om, så godt jeg kan.

HAN:

Så går du tilbage igen.

HUN:

Skal jeg tælle højt igen?

HAN:

Som du vil.

HUN:

Det vil jeg gerne.

HAN:

Så gør du det.

HUN:

En. To. Tre. Nu går jeg tilbage samme vej.

HAN:

Ja, præcis. Går det stadig nedad?

HUN:

Ja, lidt tror jeg.

HAN:

Bare fortsæt.

HUN:

Fire. Fem. Seks. Syv. Otte. Ni. Ti.

HAN:

Godt gået. Er dit tøj dér, hvor du er nu?

HUN:

Lad mig se. Nu bøjer jeg mig ned.
Her er min ene sko.

HAN:

Super.

HUN:

Men jeg kan ikke finde resten.

HAN:

Det må være der.

HUN:

Jeg kan ikke finde det.

HAN:

Led.

HUN:

Jeg leder.

HAN:

Med begge hænder?

HUN:

Nej, jeg tør ikke give slip på dig. Jeg vil ikke også miste min telefon.

HAN:

Det er okay, så. Bare led med en hånd.

HUN:

Det er her ikke!! Der er kun den ene sko.

HAN:

Er du sikker på, at du lagde det hele sammen?

HUN:

Ja.

HAN:

Råb.

HUN:

Hallo!!! Hvor er mit tøj?!

HAN:

De har taget det.

HUN:

Hvem?

HAN:

Det kan jeg da ikke vide.

HUN:

Hvorfor sagde du det så?

HAN:

Jamen, det er der jo ikke. Altså har de taget det.

Hun udbryder et spontant hulk.

HUN:

Åh, nej!

HAN:

Så nu står du kun med din telefon?
Men du kan da tage din ene sko på i hvert fald.

HUN:

Skal jeg gøre det?

HAN:

Jamen, hvor er dit tøj?

HUN:

Jeg ved det ikke.

HAN:

En eller anden pervers stodder må have hugget det.

HUN:

Tror du?

HAN:

Det virker sgu nærmest sådan.

Hun begynder at græde.

HAN:

Græder du?

HUN:

Nej.

HAN:

Du må ikke græde.

Hun kan ikke holde det tilbage.

HUN:

Vil du ikke nok hjælpe mig?

HAN:

Jeg prøver. Jeg prøver virkelig så godt, jeg kan.

HUN:

Hvad skal jeg gøre?

HAN:

Så læg dig ned igen.

HUN:

Hvorfor?

HAN:

Jeg prøver bare at hjælpe dig.

HUN:

Okay, så lægger jeg mig ned.

HAN:

Har du taget din ene sko på?

HUN:

Spiller det nogen rolle?

HAN:

Nej, det er bare lidt sødt, hvis du har.

Hun ler gennem gråden. Han kommer også til at le. Men hans latter sætter sig fast i halsen.

HAN:

Gud, nej! Nu ved jeg, hvad du er.

HUN:

Hvad jeg er?

HAN:

Du er jo død.

Hun udbryder et lille hvin. De deler en ordløs tavshed.

HAN:

Hvorfor ringer du?

Hun bryder helt sammen.

HAN:

Hvordan kan jeg hjælpe dig?

Hun græder videre, mere stille.

HAN:

Jeg går ingen steder. Bare rolig.

Han taler med en trøsterig stemme.

HAN:

Lige et øjeblik.

HUN:

Ja.

HAN:

Jeg skal bare have nogle højtalere sat til.

Digital og knitrende støj, som ender i en frostklar stilhed, da kablet klikker i. En dyb tone, der hele tiden har været der, men uden at man helt har kunnet høre den før nu, forsvinder i det blå. En blid musik begynder. Strygere. Musikken vokser, men høres stadig kun gennem en telefon. Hun græder ikke længere nu.

HAN:

Hør.

Karakteren af hans stemme rykker tættere. Hun falder helt til ro. Det er Ludwig van Beethovens opus 73, Kejserkoncert for klaver og orkester nr 5, Es-dur, 2. sats.

HAN:

Hører du?

HUN:

Det er smukt.

Hun taler med en ny afklarethed.

HUN:

Er jeg virkelig død?

Musikken spiller tappert videre.

HAN:

Ja, det troede jeg.

Han er forvirret.

HUN:

Plejer du at tale med de døde?

HAN:

Nej.

Telefonfiltret forsvinder, så musikken klinger rent og stort. Efter halvanden minut begynder et enestående klaver at blande sig med strygerne. Han har heller ikke længere telefonstemme, men befinder sig lydmæssigt i samme rum som hun.

HAN:

Der blev også helt mørkt hos mig nu, mens musikken spillede.

Han hoster.

HAN:

Jeg kan heller ikke se andet end mørke. Kan du høre musikken?

HUN:

Ja.

HAN:

Hvor er vi? Er du her, hvor jeg er?

HUN:

Ja.

Han begynder at græde.

HUN:

Det var godt, at du kom.

HAN:

Nej ...!

HUN:

Jeg hentede dig.

Fjern, digital galop.

HUN:

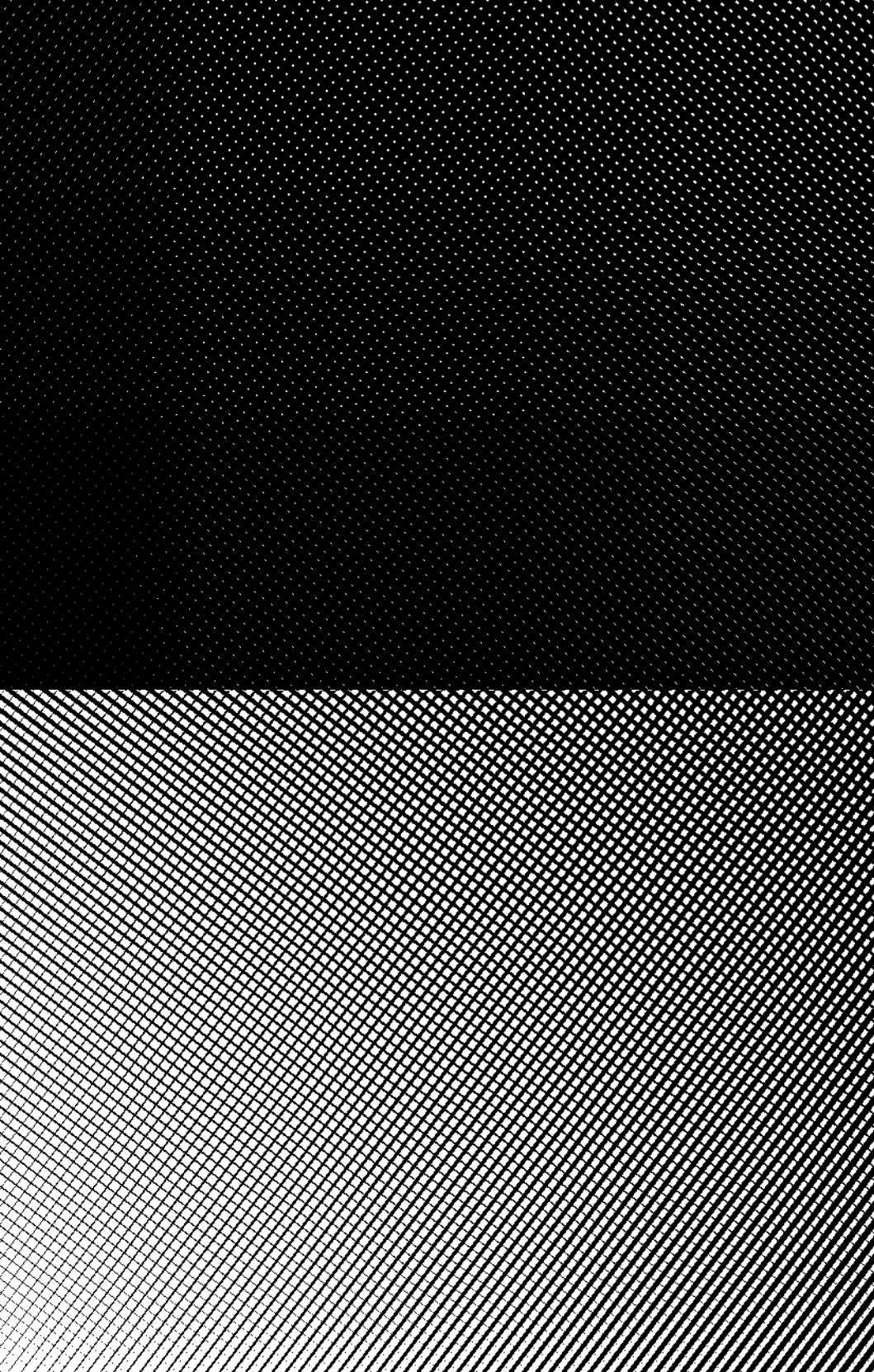
Og nu er jeg nødt til at forlade dig her.

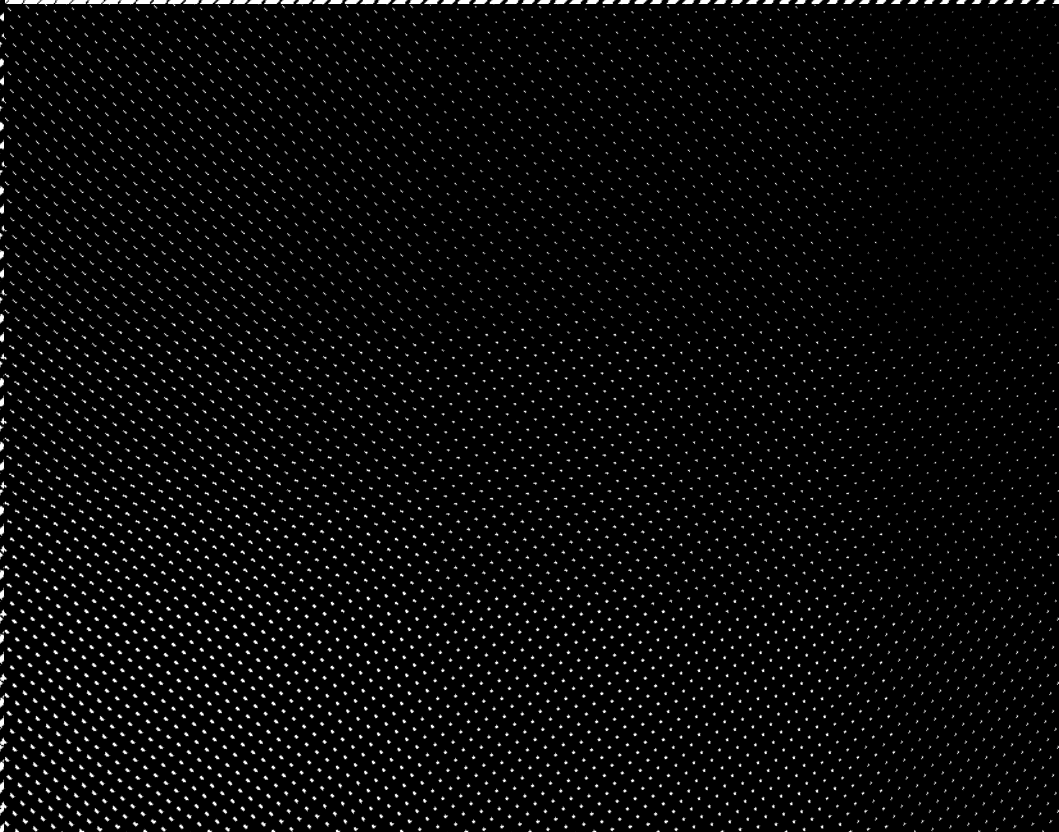
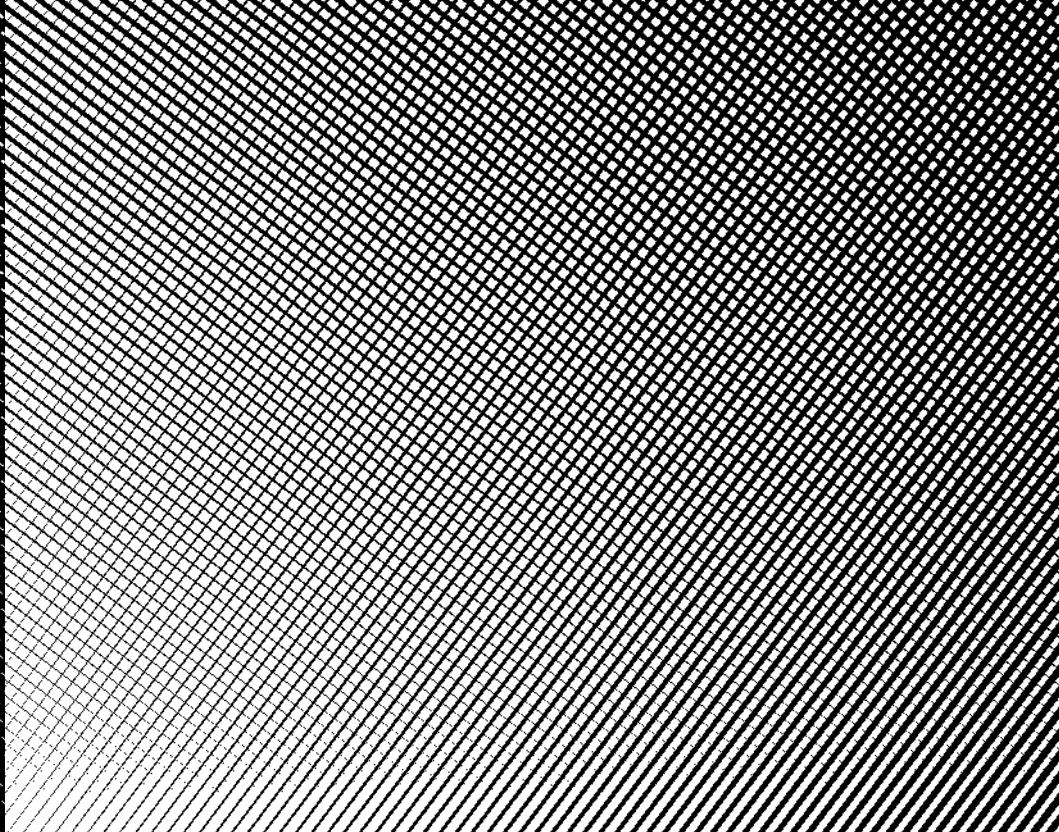
Musikken bliver forstyrret af lyden af heste.

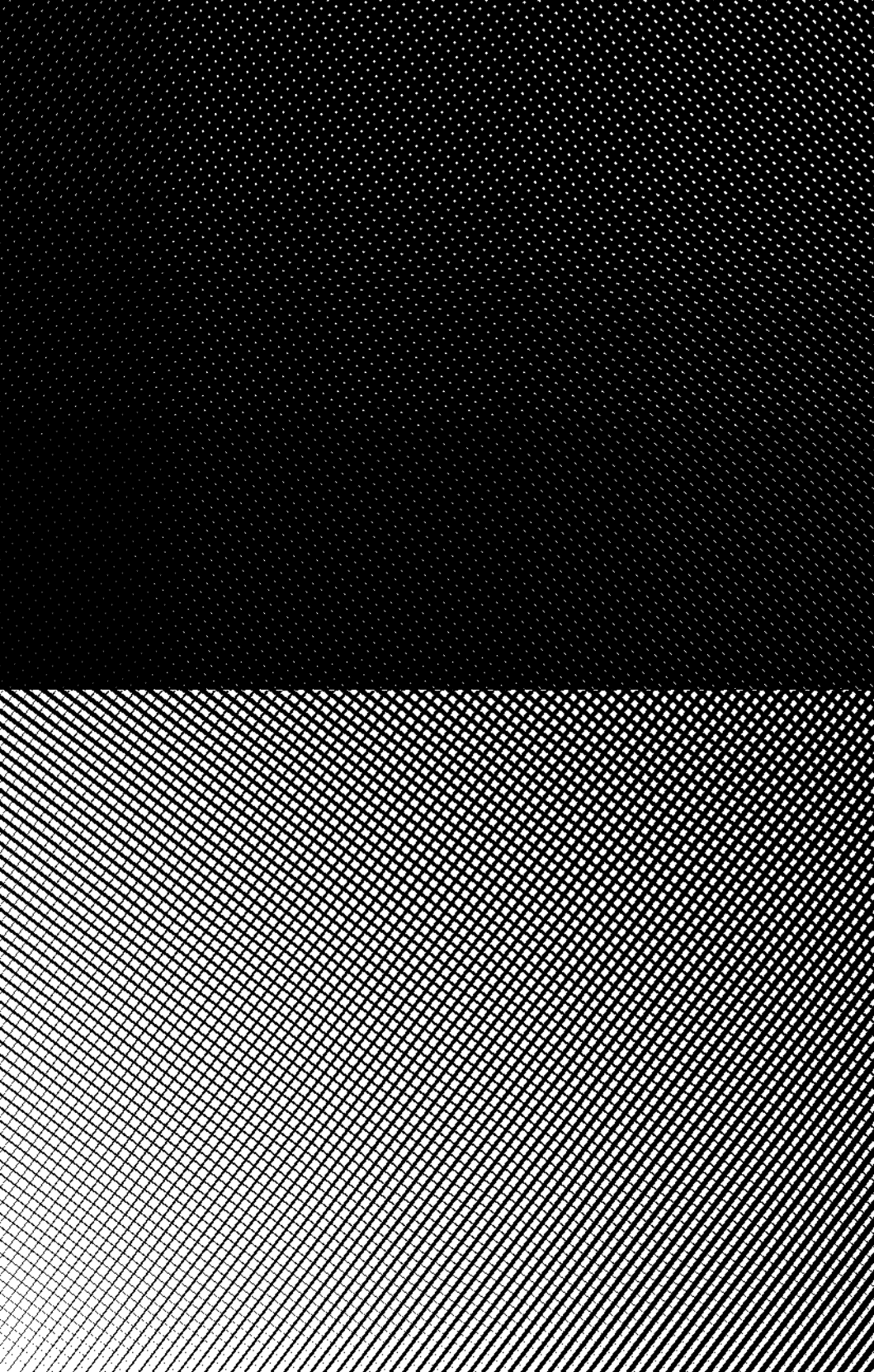
HUN:

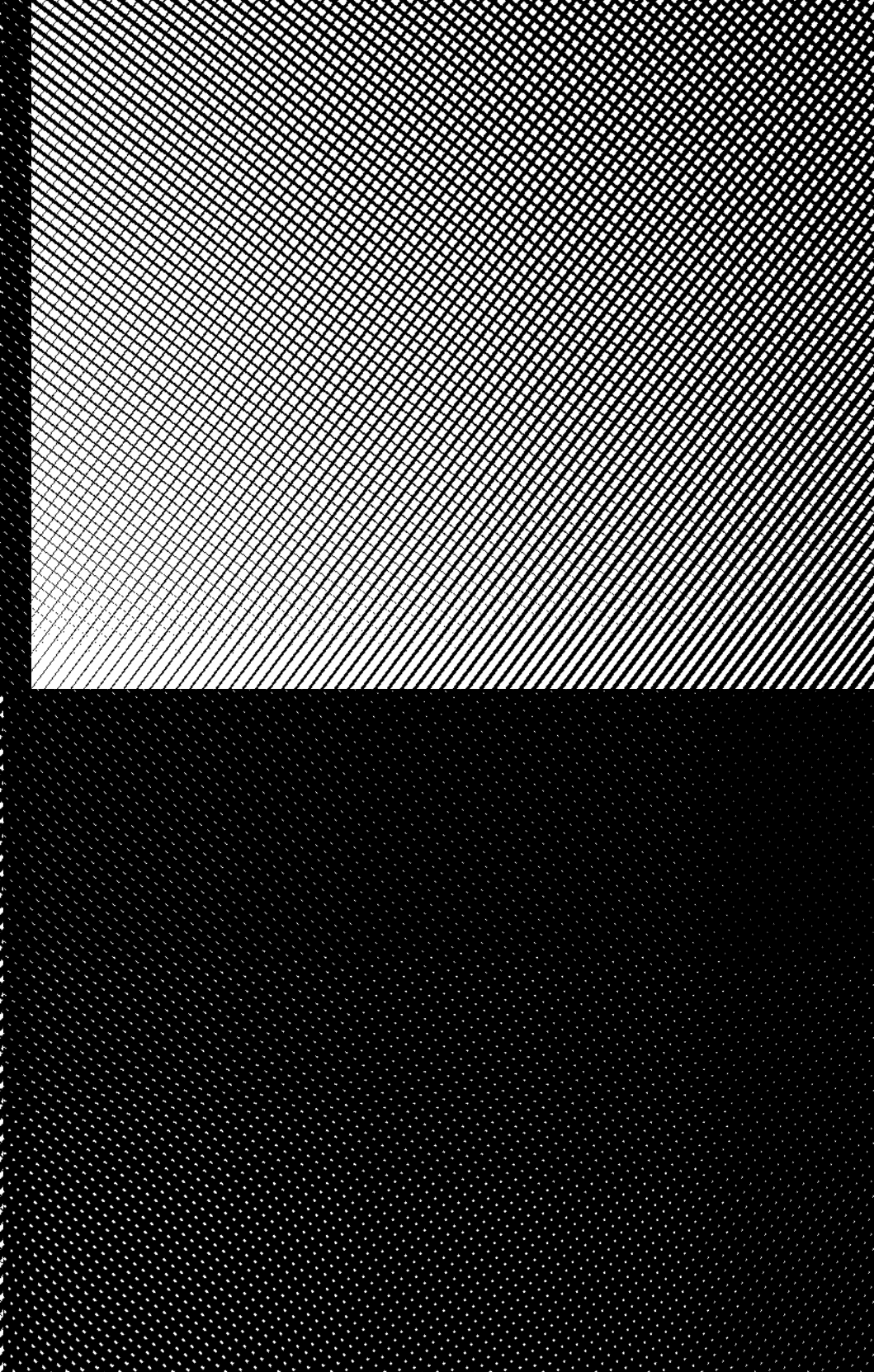
Der kommer hestene.

Denne gang lyder der også hestehove og vrinsk. De digitale heste rider gennem mørket i en stor og stejlede flok.

ISBN: 978-87-93206-33-5

Ida Holmegard
Nanna Goul
Ursula Andkjær Olsen
Hallgrímur Helgason
Daniel Dencik

AKT1
RADIODRAMA